

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Den glade Løjtnant (Robert Dinesen, DK, 1912)

Nordisk Films Kompagni

Ns 954/a (pdf: p. 2–18)

Ns 954/b (pdf: p. 19–50)

Ns 954/c (pdf: p. 51–66)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

*Titel uden alle fastslået.
Efter Trilogi haves.*

1.

Der sidder et muntert Selskab unge Herrer udenfor en Cafe .
De ler og spøger. Højest ler og spøger en ung, køk Officer i Uniform .
Efter megen Munterhed rejser Selskabet sig, og man tager Afsked fra
hverandre. En skal hid, og een skal did. Den unge Officer gaar lang-
somt ned ad Gaden alene . Han gaar glad og smaanynnende, tankende paa
alt og ingenting. Han standser et Øjeblik og tænder en ny Cigaret.
Pludselig studser han. Mod ham paa det samme Fortoug kommer en ung,
smuk Pige. Blondt, svært Haar, fint og dog kraftigt Ansigt. Han ser
hende altsaa og studser. Og hun ser hans Studsen og maa, næsten uden
hun vil det, smile; thi den Hyldest, der ligger i denne hans Studsen, er
naturlig og vakker. Hun gaar videre. Han vender sig og ser efter hen-
de. Hun gaar fremdeles videre men vender sig ogsaa . . . dog, da hun
ser, han mærker det, lader hun som intet, gaar hastigt videre .

Men han kan ikke glemme dette Møde. Han standser endnu engang
~~-----~~, han ser hun gaar ind i en Butik. Han vender og gaar lang-
somt tilbage. Han gaar lidt ubestemt, som frygter han for at være nær-
gaaende. Pludselig kommer en Ven af ham gaaende, Løjtnant Charlie :
Han fortæller denne Ven sin Oplevelse: Aah jeg har truffet en mageløs
dejlig Dame. Jeg kan ikke begribe, hvordan jeg skal faa Lov til at hil-
se paa hende. Vennen smiler, klapper ham beroligende paa Skulderen :
naa, er det saa galt? siger han hvor gik hun saa hen ? Hun gik ind i
den Butik. Men se der kommer hun jo. Ganske rigtig: Den unge Pige kommer
ud af Butikken belæst med diverse smaa Pakker. Aa, jeg kender hende
jo, siger Vennen, det er Oberst Tilliers Datter, Lucca Tillier. Saa
bliv og præsenter mig, beder Løjtnant Victor. Nu ja vel, svarer Char-
lie. Han er ikke uvillig . Den unge Dame kommer nærmere, og Løjtn-
nant Charlie gaar hende i Møde : „God Dag Frk. Tillier !” Han gør Hon-
nør, og hun hilser: „God Dag Charlie !” De taler sammen . Løjtnant Vic-
tor gaar nogle Skridt, han er tydelig nok tvivlraadig . „Maa jeg saa
faa Lov til at præsentere Dem for en af mine gode Venner,” siger Løjtn-
nant Charlie og standser . Ja, man ser tydelig, at Frøken Lucca gerne
vil blive præsenteret . Noget siger hende at det er en Smule vovsomt
maaske, men det er hendes bedste Ønske . Og nu raaber Charlie Victor
hen : Kom hid Victor, den unge Dame her er min gode Veninde, faar jeg
Lov at præsentere ” Han præsenterer, og de hilser paa hinanden .

Victor

Løjtnant Charlie er glad og betaget, Frøken Lucca er ogsaa i al Hemmelighed glad. De snakker sammen en liden Stund. Charlie ser paa sit Ur: Og nu maa jeg skynde mig, siger han, jeg skal være i Kasernen Klokken 4. Jeg overlader Dem, Frøken Lucca, til Victors Selskab. Han smiler lidt skælmisk og elskværdig og tager Afsked. Hun lader ham lidt modstræbende gaa. Ja Frøken, siger Løjtnant Victor, det var vel et Uheld at Charlie saa hastig maatte afsted; nu maa De nøje Dem med mit Selskab. Aah hvad, siger hun stille og blødt, og dog er lidt Angstelighed og Generthed tilstede. Ja, bliver han ved, hvor skal De hen? Jeg skal hjem; den Vej, siger hun. Ja faar jeg maaske Lov til at følge, siger han smilende. Og hun smiler ogsaa: aah ja, det faar De gerne Lov til. De gaar leende og snakkende afsted. ~~Hun har flere Pakker at bære. Hun beder om at faa Lov til at bære dem. Nej det behøves ikke.~~ Han følger hende, til de naar en Villa med Have foran. ^{Ny Lige} Sed er staar hendes Moder inde i Haven. Hun ser ud til at være en munter og godlidende ældre Dame. Hun staar der med Solhat og Haveforklæde og passer sine Blomster. Hun nikker til Datteren, og denne nikker igen. Løjtnant Victor hilser. Fruen kommer nærmere smiler og nikker. Datteren præsenterer. De snakker sammen, og han gør Bemærkninger om de smukke Blomster inde i Haven. Fruen beder ham indenfor og viser ham den og den vakre Rose. Indbyder ham sluttelig til at træde ind og drikke et Glas Sommerdrik. ^{Ny Lige} De kommer ind i en stor, kølig Havestue og Fruen henter Citron og Sukker, og hun presser Citron i Glas, og de drikker og har det muntert. Mens de sidder saaledes, aabner Døren sig, og Obersten kommer ind, i Uniform. Løjtnant Victor rejser sig og gør stram Honnør. Obersten hilser igen, snakker nogle Ord, er høflig, men dog temmelig stiv. En Stund efter bryder Løjtnant Victor op og gaar. Naa, siger Fruen til sin Mand, Du var ikke særlig venlig mod ham. Obersten trækker paa Skuldrene: aah nej, svarer han, men han er ogsaa en temmelig vidtløftig Herre. Naa kære? spørger Fruen, hvad gør han saa for noget galt? Obersten trækker paany paa Skuldrene og gør med sin Haand gentagende Gebærder, som stak han en hel Del Glas ud, sluttelig gaar han hen til Lucca og ryster paa Hovedet og giver tilkende, at den Herr. Victor ikke er noget godt Selskab for hende.

Løjtnant Victor og Lucca gaar sammen langs en Vej, der snor sig mellem blomstrende Marker; der er ingen andre end de paa Vejen. Derfor taler de højt og ugenert og morer sig fortræffeligt.

Omsider forlader de Vejen og gaar ind i en Lund hvor der er Blomster og Skygge . De sætter sig, men Lucca er ligesom altfor glad og livlig til at kunne sidde stille; hun rejser sig og giver sig sluttelig til at dandse. Til Slut danser hun for ham, mens han beundrende ser til; omsider sætter hun sig ved hans Side. Hun er lidt træt efter Dansen og hviler sig med halvt lukkede Øjne. Han snakker med hende stille og inderlig. Hun hører gerne paa ham, hun ser smilende paa ham. Han griber hendes Haand og taler varmere. Hun bliver alvorlig . Han kryster hendes Haand og kysser den, mens han hvisker hende Ord til hende. Hun lader det ske; ja hun bliver selv betaget af hans Kærtegn. Og da han omsider knæler for hende og hvisker sin Kærlighed til hende, synker hun sammen i ung Rus, og hun svarer: Ja jeg vil blive Din jeg vil altid være Din.

Frøken Lucca sidder i Havestuen sammen med sin Moder . De sidder med deres Haandarbejder og snakker sammen . Postbudet bringer et Brev ind. Det er til Lucca . Hun aabner det og farer sammen af Glæde. Og hun læser det med straalende Øjne. Hendes Moder betragter hende dulgt. Hun ser Datterens Glæde aner maaske Grunden men siger ingenting Hun vil tydelig nok at Datteren selv skal tale ud . Men da Frøken Lucca ingenting siger, ser pludselig Moderen paa hende, et langt meget sigende Blik: Hvad er det Lucca? synes Blikket at sige, hvorfor betror Du Dig ikke til Din Moder? Da ser Datteren paa hende og hun rækker hende det Brev, hun nylig modtog; men halvt skælmsk, halvt genert gemmer hun sit Hoved ved Moderens Bryst, mens denne læser Brevet.

Min elskede Lucca !

Du har givet mig Din Haand og lovet at være min, og Du har derved gjort mig til Verdens lykkeligste Menneske. I Dag kommer jeg for at faa Dine Forældres Samtykke. Jeg kommer ved Middagstide . Tusind Hilsner

Din Victor.

Moderen nikker og stryger Datterens Haar. Hun glæder sig tydelig nok over Datterens Lykke, mens dog en Anelse om forestaaende Vanskeligheder gennemfarer hende og gør hende alvorlig . Pludselig aabnes Døren og Obersten træder ind. Han er i godt Humør, snakker fra første Øjeblik, gnider sig i Hænderne, peger ud og viser hvor Vejret er dejligt. Spørger om noget ellers er hændt. Hans Frue gør Tegn til Lucca,

at hun skal gaa ud et Øjeblik. Lucca gør saa, lidt spændt og angstelig. Fruen viser sin Mand Brevet. Han rynker Panden og ser meget misfornøjet ud. Og han ~~svarer~~ ^{yttrer} nogle hæftige Ord. Men Fruen tager sin Datters Parti: Det gaar ikke an at sætte sig stok op imod dette . . . det gælder deres Barns Lykke! "Haa ja," indrømmer Obersten, "bare han vil blive en brav Mand, saa har jeg intet imod ham." Vi faar haabe det gaar godt," svarer Fruen. Sikkert er det at Lucca elsker ham. Kald saa Lucca ind," svarer Obersten. Moderen gaar hen og raaber Lucca ind. Den unge Pige gaar hen til sin Fader, og Faderen tager hende ømt ind til sig og kysser hende og siger hende, at han haabet alt vil gaa godt. Lidt efter ringer det. Det er Løjtnant Victor. Han kommer ind i Uniform, gør stram Honnør for Obersten, hilser ogsaa paa Oberstinden. Saa gaar han hen til Lucca og tager hendes Haand og vender sig ligesom spørgende til Forældrene. Obersten rejser sig og gaar hen til dem, og idet han lægger sin Haand over de unges Hænder, ser han Løjtnant Victor venlig og alvorlig ind i Øjnene, og fører dem saa hen til Fruen, som rørt til Taarer omfavner og kysser dem.

Der er Selskab hos Obersten, Herrer og Damer. Man snakker og ler. En Kreds unge Mennesker hvoriblandt Lucca og Løjtnant Victor har lejret sig om et Bord. Løjtnant Victor er paafaldende munter; han drikker mange Glas. Lucca prøver nu og da at holde ham igen, men han overvinder hende med Skæmt og Morskab, og naar han har faaet sin Villie og endnu et Glas Whisky og Soda, drikker han hende til og er saa straalende munter, at hun tilgiver ham. Lidt efter lidt opløses Selskabet ved Bordet, og Victor rejser sig ogsaa med sit Glas i Haanden. Han er selvfølgelig endnu Herre over sine Bevægelser og en festlig Fyr at skue; men en meget opmærksom Tilskuer ser alligevel, at han nok har drukket mere end han har godt af. Hans Ansigt blusser, og hans Smil bliver nu og da stift. Han snakker og ler med mange, men pludselig kommer en gammel, noget latterlig udseende Herre, en forhenverende Embedsmand, med gammeldags Hornbriller og et Ordenstegn paa Brystet, rigtig en pæn og forsigtig Herre. Han holder en Assiet i Haanden og vil sjensynlig have Kage. Men Victor vil han skal drikke Whisky, slaar ham paa Skulderen og bedyrer, at han skal drikke. Den ældre Herre takker meget men ryster ivrigt paa Hovedet: nej tak nej tak. Men Victor giver sig ikke, jo gu' skal Gamlen drikke! Og han sætter ham sluttelig sit eget Glas for Munden

Professoren takker saa mange Gange, men afslaar angstelig denne overdrevne Elskværdighed: Han vil meget hellere have Kage. Saa peger Victor paa en stor Kremkage, der staar paa Bordet ligeved. Ja, se det var noget for den gamle Herre, han fatter ivrigere om sin ^sAsiet, finder sig en Gaffel og tripper hen og undersøger denne Kremkage. Han undersøger den meget nøje, snuser nærsynet helt ned i den og pirker i den forsigtigt med Gaffelen, før han tager lidt af den paa sin ^sAsiet. Han ser under dette latterlig ud, saa Victor ler sig krum, og Lucca som er kommen til, ler ogsaa. Pludselig gaar Victor hen og skal ligesom hjælpe den gamle Herre at finde et godt Stykke. Han peger paa et lækkert Sted af Kagen, og Professoren nikke venligt og siger tak. Men pludselig tager Victor i Overgivenhed Kagefadet underneden fra og løfter hele Kremkagen op, saa Ag og Krem og hele Herligheden slaas op i Ansigtet paa den gamle, sirlige Herre, som en lang Stund staar rasende og fægter omkring sig. Omsider kommer en Tjener. Han kan næppe bare sig for Latter, men farer ud og kommer tilbage med et Vaskefad med Vand og et Haandklæde. Nu vasker og tørrer han Professoren men denne Scene samler mange Gæster til Underholdning og hemmelig Munterhed. Obersten, som har faaet Sammenhængen at høre, er rasende og giver Victor en ordentlig Overhaling. Fruen kommer til og faar hørt det Hele og forsøger at være truende og alvorlig men hun kan ikke holde Alvoren, saa hun og Lucca og Kæresten bliver staaende og skoggerler.

Der er Folkefest i en Lund udenfor Byen. En Mængde Mennesker er paa Benene. Smaafolk sidder ved Borde under Træerne spisende medbragt Mad og drikkende Øl. For den finere Afdeling er der en stor Restaurant længere oppe. Nogle Officerer kommer de er i Uniform. De er tydelig nok paa Vej til ~~at~~ de bedre Restauranten. Blandt dem gaar Victor og Charlie. Den første er beruset. Officererne føle sig øjensynlig meget generede heraf. Gang paa Gang standser de og taler ham til Rette med fyndig Alvor. Det nytter ikke. Naar han har hørt paa dem en Stund, slaar han glad og lykkelig ud med Armene og omfavner en eller anden af dem. Til Slut siger de: Der er ikke mere at stille op med ham og Charlie siger til dem: "Gaa I jeg skal forsøge at tumle ham alene". "Vel gør det" siger de, og faar Du ham skikkelig saa sidder vi der oppe." De peger mod Restauranten længere oppe og gaar selv ad den Vej.

Lidt efter ses Obersten og Frue og Frøken Lucca komme. De

tager Vejen op mod Restauranten, hvor Officererne allerede er gaaet. De bemærker ikke Victor og heller ikke Charlie. Disse bemærker heller ikke dem. Victor er for fuld og Charlie har for travlt med at holde Styr paa Vennen til at bemærke noget andet. Langt om længe faar han ham med sig i Retning af Restauranten. Og han gaar nu nogenlunde rolig.

I Restauranten gaar Obersten, Frue og Datter hen til et Bord, der er reserveret dem. Man ser der er dækket til fire. De ser sig omkring den hele Tid, omsider trækker Obersten foragtelig paa Skuldrene: "Naturligvis kom ^{der} ikke den Fyr! Hvad nytter det at vente?" Han bestiller rolig Menuen Og beder Kelneren tage bort den fjerde Kuvert. Et Par af de Officerer Victor havde Følge med kom forbi. De hilser paa Obersten. Denne spørger dem ud om de ved, hvor Victor er. De blive en Smule forlegne, stammer, faar udtalt at de saa ham for en Stund siden derude. De peger ud. saa hilser de og gaar. Kelneren bringer Suppen, Obersten skænker Rødvin i. De spiser, snakker sammen men er tydeligt nok ikke i godt Humør.

Pludselig blinker Lucca op, et Smil af Glæde flakker over hendes Ansigt. Hun peger ud: "Se der er jo Victor" siger hun. Ganske rigtig Victor kommer med Charlie. Denne ^{forvirrer den hele Virk. et} ~~bestiller noget Søde -~~ ^{hælder Victor smukt i Vinne. Det lykkes til dels.} ~~vand og vil at Victor skal drikke~~ Men pludselig faar Victor Øje paa Obersten og han ^{gaar} ~~træder~~ trods Vennens Protest hen mod Oberstens Bord. Han lader meget køk og beleven og anstrænger sig tydelig nok for at være fin og sød. Men det gaar ikke. Hans Bevægelser bliver forcerede og hans Smil bliver stift. Både Obersten, hans Frue og Lucca mærker hans Tilstand, og der er pinlig Taushed om Bordet. Pludselig ser han, at der ingen Kuvert er for ham. Han bliver fornærmeth og giver sig til at hanke paa Kelneren. Temmelig ubehersket og brutal er denne hans Banker, saa Obersten rynker Panden. Og da Kelneren kommer og han kræver Kuvert, løfter Obersten Haanden: "nej ingen Kuvert" siger han til Tjeneren. Victor bliver siddende og glo. Han vil smile og lade overlegen, men han kommer ingen Vej. Til Slut rejser han sig og bukker, og Obersten bukker stift og fremmed igen. Victor gaar. Obersten snakker nu fra: "det er da for galt med den Fyr! Han vanærer sin Uniform. Og denne Person er forlovet med min Datter"! Lucca begynder sluttelig at græde og alt er ubehageligt.

7.

Obersten kalder Kelneren til, forlanger Regning og betaler. De bryder hastigt op og gaar .

Det er udenfor. Victor kommer forbi de mange ~~Smaaboder~~ ^{Smaaborde} som er optagen af Haandværkere og Arbejdere med deres Kærestes. Alle kan se at han er fuld og han tilraabes leende af flere. Han kommer og snakker med dem, baade med den ene og med den anden og overalt gør han Lykke med sit gode Humør. Alle finder, at den Løjtnant er en "Fandens Knægt", og han faar dem til at le. Han tager sig sluttelig et Par Glas ved et Bord, og han danser med en af ~~Pigene~~ ^{Selskabs} Pi-ger en Svingom til Morskab og Grin for alle. Endelig slipper han Pigen og tager sig en Vals paa egen Haand. Men nu omfavner han Folk i Flæng, saa Hatte ryger af, og flere holder paa at falde omkuld . Der bliver Misfornøjelse, og flere vil have ham vist ud af Festpladsen. Uheldigvis kommer Obersten med Frue og Datter forbi - uheldigvis, thi midt i sin sløve Glæde kender ikke Victor dem, men omfavner Obersten og vil valse med ham. Han bliver rasende og stor Forfærdelse paa Fruen og Lucca. Nu stoppes han pludselig: Festpladsens Opsyns - mand er der med Politi, da bliver Victor ædru. Men han vises ud af Festpladsen og følges af en anseelig Sværm, han er jo i Uniform . Medens han følges ud ser et Par andre Officerer ham. De bander paa at den Mand ikke oftere skal vanære sin Uniform.

Man ser Victor i civil Dragt. Han er afskediget fra sin Stilling som Officer. Han har en liden Mappe under Armen. Han møder nogle Officerer. Et Par hilser ikke, ser fremmede paa ham, et Par hilser og veksler nogle Ord med ham, men de har noget genert ved sig, som var de ikke henrykte ved at ses i hans Selskab. Han mærker det, tager hastigt og stolt Afsked og gaar videre. Pludselig ser han Lucca komme sig imøde. Hun ser ham først ikke, kommer ham nærmere og nærmere . Indtil hun pludselig, da hun er ham temmelig nær, opdager ham . Og da standser hun og vil vende, men det gør hun alligevel ikke. Men hendes Mine bliver afvisende og iskold. Og da han standser og vil snakke med hende , gør hun en Bevægelse som om hun vilde sige : "Jeg kender Dem ikke, lad mig komme forbi." Ja vel, han viger først, men saa gør han nogle hastige Skridt efter og stiller sig foran hende, hans Mine er ulykkelig, men noget stolt præger dog hans Ansigt. Han synes at sige : "Det er daarligt af Dig Lucca at gaa, fordi alle andre gaar!" Hun ~~svaer~~ ^{svaer} : "Det er Slut mellem os, hører De, lad mig komme forbi ."

"Vel," svarer han, og alvorlig og stolt træder han ~~til~~ til Side. "Vel, nu beder jeg Dig ikke mere, Adio, Lucca, og lev vel." Han hilser. Hun bøjer Hovedet har nu Møje med at tvinge sig, men gaar rank og stolt bort.

Victor og Charlie gaar hen ad Gaden. Standser udenfor et Hus, hvor et Rejsebureau holder til. De gaar ind paa Kontoret, paa Væggene hænger en hel Del store Kort. Paa et Bord staar en Globus. Nogle Kontorister sidder ved Bogen og skriver. En Kontorchef rejser sig og betjener de Nysankomne, han viser de forskellige Rejseruter. Paa de store Verdenskort gør han forskellige Streger. Det er Sydamerika, det gælder, og en god nogenlunde direkte Forbindelse findes. Billet udstedes, et helt lille Dokument. Victor betaler Penge - saa var det gjort. De to Herrer hilser, hilses høfligt igen og følges til Døren af Kontorchefen.

Paa Bryggen ved det store Dampskib før Afgangen.

Victor og Charlie kommer gaaende. De staar og snakker sammen. Charlie tager omsider Victors Haand og ryster den. Saa omfavner de hinanden. De er begge rørte. Victor forsøger at smile, men en dybt Alvor ligger bag. De snakker endnu nogle Ord, saa omfavnes de endnu engang, og Charlie gaar for ikke at Graaden skal overmande ham. Victor bliver endnu staaende. Han venter saamænd ikke paa noget, han bliver bare staaende. Han skal netop gaa ombord: Da kommer en tilselgret Kvinde farende. Lige bort til ham. Hun har en stor dejlig Rose med. Blot een, men den er meget skøn. Hun kaster Sløret tilside. Det er Lucca. Hun farer ham om Halsen og kysser ham. "Farvel, Farvel Victor" raaber hun og Taarerne styrter ud af hendes Øjne. Han holder Rosen, griber hendes Hænder, kysser dem hæftigt. Nu raabes til ham "Skibet gaar, vil De med?" Han stirrer sælsomt paa hende og springer ombord. Hun vinker og vakler bort. Han staar og stirrer efter hende og kysser hendes Rose, medens Skibet svinger ud paa Havet.

Anden. Del.

Sex Aar senere. Person: Fru Lucca Raffn. 26 Aar. 9
Fabrikjer Gregor Raffn 48 Aar. Løst Kaptajn Victor. 33 Aar.

Obersten og Oberstinden er paa Besøg hos deres Svigersøn, Fabrikejer Gregor Raffn, som nu i ~~over~~ ^{før} Aar har været gift med deres Datter Lucca.

De sidder sammen alle fire og taler om løst og fast ved et Glas Rhinskvin. De tre, Obersten, Oberstinden og Gregor Raffn ere meget snaksomme og muntre. Lucca forsøger efter bedste Evne at følge med. Men ret som det er tier hun stille og glider ligesom over i sin egen Verden. Obersten siger til Slut smilende: "Naa, Lucca, er Du i Dit drømmende Hjørne i Dag"? Hun smiler, trækker paa Skuldrene og snakker med, men man ser at hun ikke er helt lykkelig. Hun har ogsaa i de svundne Aar mistet ~~noget af~~ sin Ungpigeagtighed. Hun er smuk, smukkere end før, men noget underligt melankolsk er kommet over hende og noget hedt som fra berusende Længsler og Drømme.

Der kommer flere Besøg, en fornem Kammerherre med stift Ansigt og Monocle, en berømt Mand med Ordensroset og noget kunstnerisk ved sit Ydre, et Par Veninder kommer ogsaa. Men til Slut kommer Løjtnant, nu Kaptajn Charlie. Fru Lucca hilser særdeles venligt paa ham. Og lidt efter fortæller han ^{hende} at han har faaet Brev fra Victor; da bliver hun opmærksom. Og lidt senere trækker hun ham til Side, og de taler ugenert sammen. Charlie tager et Brev frem og viser hende, peger paa nogle Linier, hun skal læse:

Sig ogsaa til Frøken Lucca, at jeg aldrig i disse Aar har glemt hende, og at jeg har ^{gjæmt} ~~ef~~ hendes Rose trofast. Sig hende, at jeg nu er Mand, og at jeg beklager, at jeg traf hende, medens jeg endnu var viljeløs Dreng. Naar jeg om kort Tid vender tilbage, haaber jeg at faa hilse paa hende og takke hende for, at hun var den sidste, jeg saa, da jeg ~~at~~ rejste hjemme fra. ^{Ja} paa snarlig Gensyn Din Ven
Victor.

Et stort Dampskib lægger til Bryggen. Mange Passagerer myldrer omkring paa Landgangen og paa Bryggen. Blandt dem, som sjensynsynlig venter, befinder sig Charlie. Han staar og ser spændt op paa Dækket, hvor endnu de ankomne færdes. Pludselig opklares hans Ansigt til et stort Smil. Han vinker med den ene Haand i Luften: Et festligt Vink, som løftede han en skummende Pokal, eller som raabte han

Hurra. Man ser en Mand vinke igen. Det er Victor. Han er nogle Aar ældre end sidst, de myge, letsindige Træk er hardede, en Mands Villie ses. Trope/solen har gjort ham solbrændt. Af ydre Kendetegn har han faaet et spidst mørkt Hageskæg. Han vinker igen, medens han baner sig Vej gennem Folkemassen henimod Charlie, som paa sin Side anstrænger sig for at naa ham. Omsider er de hinanden nær, farer om Halsen paa hinanden, ser paa hinanden alvorlig og længe, som vilde de undersøge, om den anden var den samme som før. Endelig følges de ad. Victor giver en Drager Besked. De to Venner tager en Vogn og kører bort sammen.

Victor og Charlie gaar samtalende hen ad Gaden. Pludselig kommer Fru Lucca sammen med sin Mand dem i Møde. Hun synes intet at bemærke, men ser pludselig op og kender Charlie, hilser, smiler, Saa ser hun hans Følgesvend og hun studser, blegner, farer sammen et Nu, men samler sig til en Verdensdames høflige Hilsen. Hendes Mand mærker intet, han hilser hjærtelig paa Charlie - men som greben af en ilde dulgt Lyst stirrer Fru Lucca paa Victor og hun siger varmt : "Tænk er det Dem Victor, velkommen! Tusinde Gange velkommen!" Saa bliver hendes Mand præsenteret og han er meget aimabel mod Victor. De følges ad alle fire. Fru Lucca gaar nu et Øjeblik med Charlie, Fabrikejeren samtaler interesseret med Victor. De kommer til Fabrikejerens Dør. De tager Afsked. Lucca giver Victor et sølsomt Øjekast.

Victor sidder i sine Værelser. De ere udstyrede med brogede Tæpper og eksotiske Vaaben, grusomme, spidse Spyd og Pile og Skjold. Og Skind af Tigere og Leoparder og andre Jagttrofæer. Victors "Boy," *in* kommer ind med The og Brød paa en Bakke. Victor snakker med ham og spørger med ham. Boyen smiler glad og viser en hel Række hvide Tænder. Pludselig lytter han, farer ud og kommer tilbage med et Brev, Victor aabner Brevet og læser :

Fabrikejer Gregor Raffn ~~og~~ Frue giver sig herved den Ære at indbyde Herr Kaptajn Victor ~~hertil~~ til Soupe Tirsdag den 30 Maj d. A.

S. U.

Victor læser Indbydelsen og falder et Øjeblik i Tanker, rynker Panden, ryster paa Hovedet ; Nej jeg vil ikke gaa did !

Da er der noget ved Konvolutten som fanger Victors Opmærksomhed. Han tager den: Se der ligger ^{Victor} ~~et~~ et Kort der! Han trækker Kortet ud og læser

Fru Lucca Raffn
frø Teller

* Det vilde glæde mig om De kom.
* *helt Håndskrift.*

Victor sidder længe og tænker, underlige Minder stiger frem for ham. Han tager en rask Beslutning. Han finder Pen, Papir og Blæk og skriver :

Herr Fabrikejer Gregor Raffn og Frue .

Jeg modtager med Tak Deres venlige Indbydelse, det vil være mig en Glæde at komme.

Deres ærbødige

Victor

Han giver Boyen Brevet til Besørgelse. Boyen gaar. I det samme kommer Charlie ind . Han ser de to Kort. Han ser spørgende paa Victor: Se her, hvad er dette? Tager Du imod Indbydelsen? Victor nikker alvorligt.

Der er stor Fest hos Fabrikejer Raffn. Gallaklædte Gæster. Kaptajn Victor kommer ind med Fru Lucca under Armen. Det Kabinet hvori de træder ind, er et Sidekabinet og ikke saa befolket som de øvrige Værelser. De sætter sig. Der er noget uroligt over dem begge. Hos Fru Lucca brydes Fryd og Angstelse. Se, her er Livet, hun har ventet paa! De taler sammen. Pludselig kommer han til at se hende lige ind i hendes Øjne. Hun gyser, gennemrystes ser bønligt paa ham, ser dernæst bort. Han griber stille og bønligt hendes Haand: "Herregud Lucca, siger han, lad mig dog faa se Dig i Dine Øjne". Og atter løfter hun sine Øjne og ser paa ham. Og nu er hendes Øjne hede men frejdige, som vilde de sige: jeg ved at dette er galt, men jeg kan ikke andet, jeg kan ikke nægte Dig noget. Nu kommer nogle af Gæsterne . De to mærker det og taler sammen og lader som ingenting. Værten kommer og lidt efter Tjenerne med Champagne i Glassene . Og Værten holder i korte anslaaende Ord Tale for Kaptajn Victor , som takker. Fru Lucca ser ham i Øjnene. Hendes Mand ser det, studser et Nu, smiler forbløffet, men lader som intet - drikker et privat Glas sammen med Kaptajnen.

Oppe hos Kaptajn Victor . Han sidder og læser og gør Notatér. Hans Boy gaar om og ordner alt i Stuen. Pludselig ringer det. Boyen græner gaar ud og lukker op og kommer tilbage med et Kort. Kaptajnen tager det, ser paa det og farer op og iler ud. Kommer ind igen og aabner Døren ørbødigt men nervøst for Lucca, som kommer ind. Victor giver Boyen Besked. Denne farer ud og kommer tilbage med ^{en Bætte} ~~et Bædd~~ hvorpaa Vinkaraffel og Glas. Fru Lucca ser sig om og lader først som om Værelsets Udstyr interesserer hende. „Nej saa her bor De? Og hvor mange mærkelige Ting De har!“ Han viser hende Tigerskindet og de sjældne Vaaben. Hun gruer for flere af disse grusomme Vaaben. Saa sætter de sig. Han skænker Vin ~~å~~ og de drikker. Idet de drikker, mødes deres Øjne i et langt, sugende Blik. Derpaa taler de lidt genert sammen. Hun tør næppe løfte sine Øjne, for løfter hun dem, fanger han dem ind hegerlig og brutalt. De drikker paany. Og helt til Glasset er tomt stirrer de hinanden i Øjnende og deres Blik er sugende og tørstigt. Pludselig rejser han sig og gaar hen til et af sine Gemmer og tager ud en presset Rose og viser hende den. Hun smiler og ser spørgende paa ham. Han nikker, ja det er Rosen De gav mig . De ser atter paa hinanden og pludselig overvælter Længslen dem. De mange Aars Savn har længe brændt dem begge. De stormer sammen i et rasende Favntag.

Hun sidder inde i sin Salon. Hun keder sig midt i al den Luxus som omgiver hende. Hun stirrer langt hen for sig .

Hendes Mand kommer ind. Han hilser venligt, gaar hen til hende og taler med hende. Hun prøver paa at være venlig mod ham og svarer ham efter bedste Evne. Men da han vil kysse hende er ^{det} som noget hos hende protesterer. Næsten uvilkaarligt vender hun sig bort med et uvilligt Udtryk i Ansigtet. Han ser forundret paa hende, han begriber ikke dette. Hans Pande rynker sig, "hvad mener Du?" spørger han, hun svarer ikke . Den pinlige Situation afbrydes ved at en Tjener kommer ind med et Kort. Fabrikejeren ser paa det og trækker Brynene i Vejret. Giver det til sin Hustru : Er vi hjemme for ham, spørger han, hun nikker, og Fabrikejeren nikker til Tjeneren . Denne gaar ud. Lidt efter aabnes Døren for Kaptajn Victor, han kommer ind og bliver vel modtaget. Fabrikejeren ringer, og der bringes Vin og Frugt. Fabrikejeren byder selv sin Gæst Cigar og sin Frue Cigaret, og han taler mofsomt og ugenert. Omsider ser han paa sit Uhr. „Ho! jeg sidder her og glemmer Tiden,“ siger han, „jeg skal paa Børsen!“ Han ringer og

giver Besked, Automobilten skal gøres istand. Lidt efter ses den køre frem foran Døren. Han rejser sig og gør en elskværdig beroligende Gebærde, "Herr Kaptajn bliv nu endelig siddende og lad Dem ikke forstyrre, jeg maa desværre gaa, men bliv nu De og underhold min Frue." Victor har ogsaa rejst sig. Han ser et Nu paa Lucca, denne ryster hastigt paa Hovedet som vilde hun sige nej bliv ikke. Selvfølgelig jeg bliver ikke svarede hans hastige Nik. Imidlertid er Fabrikejeren gaaet mod Døren og giver Chaufføren Besked og han vender sig nu med et ja Farvel, i Stuen, Victor gaar hen til ham og gør ham opmærksom paa at han ogsaa maa gaa nu, vel som De vil svarer Gregor Raffn, rimeligvis skal De samme Vej som jeg, kør saa med.

Og de kører bort sammen.

Fru Lucca sidder og skriver et Brev, nu og da stirrer hun fraværende op, skriver saa igen. Hun er saa ivrig beskæftiget med dette Brev, at hun ikke ser at Portieren glider tilside, og hendes Mand kommer ind. Han ser paa hende med mistænksomme, sammenknebne Øjne. Han kommer nærmere. Hun ser op, bliver ham væk, farer sammen, prøver dog at beholde sin Fatning, nikker venligt til ham og skriver roligt videre. Men om end han gør flere Sving omkring paa Gulvet, kommer han dog bestandig nærmere. Hun er tilsyneladende rolig, men pines ~~der~~ ^{der} der hun sidder. Omsider er han kommen saa nær, at han ikke er mange Skridt fra der, hun sidder. Han lader som intet og snakker med hende. Men han ser paa hendes Brev fra der han staar, om end elskværdigt og tilsyneladende umistænksomt. Hun blegner, hun ved snart ikke sine arme Raad. Men hør det ringer. Han kigger et Øjeblik ud i Gangen. Imens river hun Brevet hun skrev paa i Stykker og hun farer hen og kaster det i Kammen. Men netop som hun har gjort det kommer Manden tilbage. Han skimter saavidt hvorfra hun kom, han gætter maaske hvad hun foretog sig, omend han lader som intet. Leende fører han hendes Moder ind. "Se her er Mama, Lucca," siger han. Han er i det Hele meget spirituel og fornøjelig. "Se, Mama henter Dig til en Spadseretur," siger han, "det er godt, gaa ud og kvik Dig lidt." Lucca er bleg og nervøs, men hun forsøger at være naturlig og jævn. Og hendes Mand er meget chevaleresk og ivrig; han henter hendes Kaabe og Hat og alt er Glæde og Spøg kort sagt. Omsider gaar de. Gregor Raffn følger dem til Døren og vinker smilende efter dem, og han staar en Stund og ser efter dem. Saa vender han sig og hans Ansigt har undergaaet en forfærdelig Forvanling! Hans Blik er

*) Voresat er Haverørrelse med Højst til en brød, sandstøvet Vg. I Højst, min. Haver.

flakkende, hans Arme hænge slappe ned, men hans Hænder knytte sig om sider. Han nærmer sig Kaminen, han ser derind, han griber derind efter noget, han tror at se. Han faar fat i en Del Stumper af et sønderflængt Brev. Han beser dem, forsøger at fange de Ord de indeholder. Hvad han omfatter synes at omflamme ham til at faa alt at vide. Han lægger sig paa fire, graver i Kaminen ivrigt, som en Gerrig der søger Guld. De Stumper han fremdeles finder frem synes at gyde Olie i Ilden. Han tager alle Stumperne hen paa et Bord, og her graver han og ordner han og lægger til Rette. Vanvittig og ulyksalig stirrer han paa de fundne Stumper. Han borer sine Øjne ind i disse Strimler Hemmeligheder ... se nu aner han vidst Sammenhængen, thi han løfter Hovedet og skriger fjollet af afmægtigt Raseri. Og atter graver han og lægger til Rette. Se den Strimmel passer der og den Stump passer der. Ho, Ho serher har vi to Ord som maa derhen! Og det Ord passer der! Hans stirrer, han skælver, en kold Sved dækker hans Pande. Den elegante Verdensmand er paa faa Minutter forvandlet til et Galehuslem. Han ordner og ordner og lægger sammen og trækker fra og ordner atter, mens hans Læber brænder og hans Hænder ryster i Feber.

*Brevet som indeholder hans Hænder:
(Hænderne afsløres med Skrig.)*

Elskede Victor!

Jeg længes. Mit Blod brænder efter Dig! Lad os mødes igen! Kun naar jeg er hos Dig lever jeg, kun naar Du omfavner mig blusser mit Liv! Ellers er mit Liv en langsom Død. Lad os snart mødes. Jeg længes.

Han sidder og stirrer efter at have læst Brevet. Han synker først hen og hans Ansigt bliver Aske. Saa bryder et Had langsom igenem. Et ædende forførdeligt Had. Det breder sig og stivner til Slut, saa hele Ansigtet beherskes af det ene Had og Hævntørst

Fabrikejser Raffn kommer ind i sin Salon i *F*ølge med Victor. Naar ingen iagttager ham, ser han nervøs og mager ud. Hans Mund dirrer, og hans Øjne flakker. Men naar han taler til nogen, og naar han ved sig iagttaget, er han tilsyneladende i brillant Humør. Han snakker overstrømmende venlig med Kaptajnen, tvinger ham ned i en Stol, gaar rundt og banker paa et Par Døre og raaber paa Lucca. Finder hende endelig, straalende af Lykke herover, beder hende komme ind. Hun kommer, hilser

forundret, lidt urolig paa Kaptajnen, ser dulgt paa sin Mand : Hvad mon betyder hans Hjertelighed ? Men Fabrikejeren holder sit gode Humør vedlige. Hans Selvbeherskelse er overordentlig, og det lykkes ham at berolige de to. "Kære Lucca", siger han, "lad os have det lidt festligt i Dag. Lad os faa noget god Vin. Ikke sandt Kaptajn et Glad Champagne var ikke af Vejen ?" Lucca gaar med : Vel, siger hun, og nikker, "saa skal vi faa et Glas Champagne!" og hun ringer og giver den indtrædende Tjener Besked . Champagnen bringes i en Køler, og Frugt . Samtalen gaar ugenert, og endelig foreslaar Raffn, at de alle skal tage en Automobiltur. "Ikke sandt," siger han, "Vejret er jo vakkert," og han slaar Døren op til Haven og raaber ud. En Chauffør kommer og faar Besked . Saa gaar Raffn tilbage og skænker ny Champagne i til alle, Klinker med Kaptajnen og drikker en Skaal med sin Frue. Samtalen gaar fremdeles livligt . Fabrikejeren gaar hen og tager nogle Roser af en Vase og giver sin Frue dem paa en næsten højtidelig Maner.

Lidt efter ruller Automobilten op foran Døren . Saa raaber Raffn: "Kom nu Lucca og De Hr. Kaptajn !" Og med en smilende og dog højtidelig Bevægelse lader han dem gaa først .

Han lader dem tage Plads i Automobilten og springer selv op paa Styresædet . Til Chaufføren siger han: "Idag kan De have fri, idag kører jeg " .

Og han griber i Styret, og Automobilten svinger langsomt ud paa Vejen.

Den første Stund gaar Farten jævnt og vakkert. Kaptajnen og Fru Lucca taler muntert sammen og af og til vender Raffn sig og kaster en lystig Bemærkning ind i Samtalen .

Men lidt efter lidt øges Farten. Det gaar rygende. Victor og Fru Lucca synes endnu, det er morsomt, og ler nu og da af den overdrevne Fart, som ~~naar~~ naar det hænder, at de, naar Vejen gør Sving, bliver lagt halvt flade til den ene Side . Men Farten øges og øges, Bønder løber deres Vej, Heste stejler forfærdet og Folk, der gaar paa Vejen, redder sig i Vejgrøften og truer rasende efter den gale Mand, som kører saa uvornt. Og nu synes ikke Lucca og Victor det er morsomt mere . En ond Anelse skyder op hos dem, en hemmelig Angst , et bange Spørgsmaal . Hvor bærer dette hen ? Flere Gange raaber Lucca : "Gregor, Gregor hvad gør Du ? ikke køre saa fort ! Gregor stands! Gregor stands !"

Men Gregor Raffn hører ikke. Farten øges til det vanvittige .
Da skriger endelig Victor ogsaa : „Er De gal Mand ! De kører os jo i
Døden ! Stands !”

Da vender pludselig Gregor Raffn Ansigtet mod dem. Han ler , haan
ler mod dem, og al Had og Forbandelse hyler i denne Latter:

„Ja vist jeg kører os alle i Døden !”

Da farer Victor op, rasende og fortvivlet. Og han kaster sig over
Gregor Raffn, griber ham om Halsen. Gregor Raffn vender sig . En fryg-
telig Kamp opstaar. Automobilten farer videre med rasende Fart og tår-
ner endelig mod en Træstamme ved Vejen og splintres .

Rester af den splintrede Automobil ses . Og mod Træstammen er
Gregor Raffn slynget. ^(blodstøvet) Han ligger livløs . Ved hans Side ligger Victor
ogsaa livløs . Et Stykke borte i Grønsøret ligger Lucca ogsaa tilsyne-
ladende livløs . Der samler sig Folk. De ser de døde, og de taler sammen,
disputerer om hvad de skal gøre. Der sendes Bud efter en Læge . De ven-
ter. Omsider kommer Lægen kørende. Han undersøger først Gregor Raffn,
føler paa hans Puls, lytter ved hans Hjerte, ryster paa Hovedet . „Dø-
den,” siger han . Saa undersøger han Victors Puls og Hjerte og ryster at-
ter paa Hovedet . „Intet at gøre, Døden,” Saa gaar han hen og undersø-
ger Lucca. Først har han vistnok intet Haab. Han betragter vel ogsaa
hendes Død som en Selvfølge, men pludselig bliver han opmærksom : „Hen-
des Puls slaar. Dette er ikke haabløst, her er Liv,” siger han. Han aab-
ner sin Taske og tager Draaber frem blander i et lidet Sølvbæger og
hælder hende det i Halsen .

Pludselig rører hun sig. Hun kommer til sig selv . Den Afmagt hun
har været i fortager sig temmelig hurtigt. Nu aabner hun sine Øjne, rej-
ser sig halvt . Lægen bader hendes Tindinger. Hun gyser, ser sig om -
kring, stirrer paa Lægen med store Øjne. „Hvor er jeg? hvad er dette ?”
spørger hun, saa faar hun Øje paa de to Døde, Gregor og Victor. Der gaar
ligesom en Tid, før hun begynder at fatte denne Rædsel. Men da er det
et Nu som om Afsindet skulde faa Magt med hende . Hun rejser sig halvt,
hun stirrer paa dem, hun river i dem, hun stirrer atter paa Lægen . „Dø-
de,” raaber hun, „er de døde.” saa kryber hun ligesom sammen, skjuler Ho-
vedet i sine Hænder. Forfærdet og fortvivlet vil hun ikke se Lyset mere.

I et Klosters Kapel. Man ser et Kors paa et sort Alter. Foran

og omkring i en Halvcirkel findes et Knæfald. Nærmere Alteret findes en Badeskammel, og her knæler en mager, exstatisk udseende Præst. Han rejser sig omsider, mumlende Bønner. I den ene Haand holder han Bønnebogen, hvori han nu og da læser - den anden rækker han ud, som venter han nogen, der snart vil komme.

En sortklædt Kvinde kommer langsomt gaaende mod Alterets Knæfald. Det er Lucca. Præsten nærmer sig hende, og hun knæler ned foran ham. Præsten mumler Bønner og lægger Haanden paa hendes Pande. Hun bøjer sit Hoved som i Bøn.

Nu nærmer sig en Del sortklædte Kvinder, Nonner. De to forreste bærer i begge Hænder et langt sort Slør. Langsomt kommer de nærmere med Sløret i sine Hænder. Præsten ses nu henvende tre Spørgsmaal til Lucca. Denne nikker tyst, mens Øjnene straalet i hendes blege Ansigt. Saa hæver Præsten manende og velsignende sine Hænder. Den forreste Søster lægger stille Sløret over Luccas Hoved. Dette Slør er tæt som et Klæde og skjuler hendes Ansigt.

Hun bøjer sit Hoved som til Bøn. Og Præsten og Søstrene beder.

Thomas King

?? (Thomas Hay.)

Personer:

4

Oberst Lillier.

Hans Lill.

Lucca - dets Sotter.

Fabrikerer Georg Rofu - senere dets Ligeron.

Charlie } Løjtnanter.
Victor }

Flere Officere.

En Charifför.

En Tige

Hans og Herrer.

En Tjener

En gammel Professor.

En Kellner.

Fluandvæbne og Artydere med Kasser.

Politikbegynder.

En Opbygningsmand.

Kontofolk i Republikansk.

Officere.

To Veninder.

En Kammerherre.

En Ordensbeholdningsmand.

Passagerer.

En Drager.

En Charifför - En Løge - Hanser. En Post. Publikumsjongler.

11

11

11

2 Bills

Dear Bro.

Paa en Brio.
Victor kommer gaende, glad og smaaenende.
Han stander et Sekund og kender sig en ny
Cigaret. Midselig stöder han. Mod ham
gaa det samme Fortovig kommer en ung,
smuk Pige. Blond Haar, fink og dy kræftigt
ansigt. Han ser hende og stöder. Og hun ser ham
smilende og maa, indtænker hun vil det smilende,
thi den Gyldet, der ligger i denne hans Smilende,
er naturligt og blødt. Hun gaar videre. Han
ser sig og ser efter hende. Hun vender sig
gaa, men da hun ser, han har set det, skynder
hun sig videre. Han smiler, vender om og
gaar efter hende.

En Gade.

Licea - den unge pige, kommer gaende og gaar ind
 i en Konfektireforretning. Oppe i Gaden ses Victor
 komme. Han stander uden for Forretningen, hvor
 Licea gik ind, og er derind. Idelsamme kommer
 fra den modsatte Side hans Ven, Løjtnant Charlie
 og slaa ham paa Skulderen. Victor vender sig for
 Løjtnant, der paa høfdeligt Gensvar. Charlie spørger
 Victor ind, og denne forklarer, hvorfor han staa her.
 Charlie bliver ogsaa interesseret og beshæfter sig
 til at vende for at se "Fænomenet". Vi kommer
 nu. Charlie strider, og bryder saa ind i en høfdelig
 latter. Men det er Frk. Tilliers, Oberst Tilliers Datter.
 Hun og Charlie kiser genkendernde paa hinanden.
 Victor brænder af Løjtnant efter at blive præ-
 senteret. Charlie har Mærskab af at drille ham
 lidt, men endelig forbanner han sig over ham og
 presenterer ham. Victor er glad og betaget. Licea
 gaa i al Fjernhed glædet. De bader sammen
 en liden Skind. Endelig ses Charlie paa sit
 Nr og beklager, at han maa gaa, men vi kan
 Victor jo nok følge Frøken Licea hjem. Han smiler
 og skælvende og elskovsdigt og bager (Kysket). De ses lidt
 paa hinanden, men saa opstaa de ned ad Gaden,
 smakkende og leende.

4 BilledeDen 4. med Havn.

I Haven staar Okskinden Lillie, en minde af
 godlidende elskte Dame, med Solhat og Harefor-
 klæde, og passer sine Blomster. Hendes Neger
 kommer Lucca og Victor gaende. Enen nikker til
 hatteren, og denne nikker igen. Victor hilser. Enen
 kommer nærmere, smiler og nikker. Latteren pro-
 sever. De taler sammen og han gør Bemærkning
 om de smukke Blomster inde i Haven. Enen
 beder ham indenfor.

5. BilledeI Haven

Lucca og Victor ind i Haven. Enen viser ham
 den og den smukke Rose. Indbyder ham slutte
 til at træde indenfor og få en Sommerdrik.
 Han takker. De gaar op mod Skuret.

6 BilledeI Haverne

Enen, Lucca og Victor ind. Enen henter Ci-
 tron og Likkør, og tårn presser citron i Glas, og de drikker
 og har det minde. Mens de sidder saaledes,
 ankommer Løren sig, og Okskind kommer ind i
 Uniform. Løjtnant Victor rækker sig og gør skam

4
Honnor. Obersten kiler igen, taler lidt med ham,
høfligt men dog temmeligt stift. En Lurid efter
bryder Løjtnant Victor op og går. Frien siger til sin
Mand: Vi var ikke særlig venlig mod ham. Obersten
rykker paa Hovedet. Nej, den Fyr! Han gav en Ge-
berde, som vilde have antyde, at han drak.
Derpaa går han hen til Lucca, rykker paa
Hovedet og giver dermed tilkende, at den Hr.
Victor ikke er noget godt Selskab for hende.

7 Billede

En smilende Vex.

Victor går og vender. Endelig kommer Lucca
kastigt gaaende. De kiler hyggeligt paa hin-
anden; og da der ikke er andet paa Vexen,
taler de højt og ugenert og morer sig for-
bøffeligt. De forlader Vexen og bryder ind i en
lille Lurid.

8 Billede

En lille Lurid.

De sætter sig, hvor der er Pladsen og Sol. Men
Lucca er ligesom altfor glad og livlig til at
kunne sidde stille; hun rejser sig og giver sig
strålende til at danse. Til Slut danser hun for
ham, mens han beundrende ser til. Den =

7. sider sølter hun sig ved hans Side. Hun er lidt bleg
efter Søren og hviler sig med bleg Lethed afyne.
Han snakker med hende stille og inderlig. Hun
hører gerne paa ham, hun er smilende paa ham.
Han griber hendes Haand og taler varmere. Hun
bliver alvorlig. Han kryser hendes Haand og ~~talte~~
~~svarede~~ kryser den, mens han taler hende Ord til
hende. Hun lader det ske; ja hun bliver selv be-
røst af hans Korleg. Og da han omsider
kræfter for hende og hviler sin Korthed til hende,
synker hun sammen i en Pus, og hun svar:
Ja, jeg vil blive her, jeg vil altid være der.

9 Billedet

Kareskriver.

Oberstinden og Lisea sidder ved deres Haand:
arbejder, da Pigen kommer ind med et Brev til
Bk. Lisea. Hun aabner det og farer sammen
af Glæde. Og hun løser det med straalende Gne.
Hendes Moder betragter hende dybt. Hun
ser datterens Glæde, aner maaske Grunden,
men siger ingenting. Hun vil tydelig nok, at
datteren selv skal tale ind. Men da Pigen Lisea
ingen ting siger, ser Moderen pludselig paa hende,
et langt, meget sigende Blik: Hvad er det, Lisea?

67
Ha se, fatteren paa hende, og hun rækker hende sit
Brev, hun nydte modig; men halvt skæmsk, halv
gerust, gennemmer hun sit Hoved. ved Moderens Bryst,
mens denne læser Brevet:

Min elskede Lissa!
Du har gjort mig din Aarsag og lover at være
min, og du har derved gjort mig til verdens
lykkeligste menneske. I dag kommer jeg for
at faa dine Forældres Samtykke. Jeg kommer
ved Middags tide. Tisindes Aftener
Din Victor.

Moderen nikker og skygger fatterens Aarsag. Hun
glæder sig dydelig nok over fatterens Lykke,
mens dog en Aarsag om forestående Vær-
skelighedens gennemløb hende og gør hende
alvorlig. Skidselig adleres døren, og Oskuden
bræder ind. Han er i god Stimmis, smækker
fra første Gjeldik, grider sig i Næsten, pe-
ger ind og viser, hvor Værelset er dygt. Sprøjter om
der ellers er langt noget. Hans Frii gør tegn
til Lissen, at hun skal gaa ind et Gjeldik.
Lissa gaa, lidt spændt og uskyldig. Frii
viser sin (Mand) Brevet. Han rykker sanden
og ser meget misforrojet ind. Og han gler

7
Jaggle kaffige Ost. Men Frien bager sin kaffis
parti: det golder Bernets dykke - Naaga - ind:
rømmer Øversten - bare han vil blive en kras Mand,
han fy indet i most ham. Kald saa Lucea ind!
Frien kaldes beinde ind, Men gaar hen til
sin Fader. Han bager beinde ost ind til sig
og kysen beinde og sig, han vil haabe, det gaar
godt. Det miger. Løjtnant Victor ind i Men:
farn. Han giv skam Rømmet, kiten for
Øverstinden, bager Lucea Kaand og vinder
sig spigende til Fødsene. Øversten gaar
hen og bager den Under sammen. Han ser
Løjtnanten ventligt og alvorligt: Gæmme og
førs de (Nye) hen til Frien, som vort til
Taars anfarn og kysen dem.
10 Billeder

Fest: Farlovelsen feres.

Os Øversten.

Der er stort Selskab. Man snakker og ler. En Kreds
af unge Menneste, hovedsagende Lucea og Victor
har lært sig om et Bord. Victor er påfaldende
munter, han drikker mange Glas. Lucea prøv
mig da at holde ham igen, men han over:
vinder beinde med Skæmt og Morskab, og naar

Jeg har har faaet sin Vilje og endnu et Glas Whisky
og Loda, drikkes han kunde til og et saa skadelig
minuter, at han vil give ham. Lidt efter lidt gaaer
Selskabet ned Borden, og Victor rejser sig op med
sit Glas: Haanden. Han er selvfølgelig endnu
Herre over sine Besagelser og en festlig Jysk stue,
men man kan dog nok se, at han har drukket
mere, end han har godt af. Hans Ansigt bliver
og hans Lidel bliver nu og da skift. Han snakkes
og ler med mange, men pludselig kommer en
gammel, noget latterlig udseende Herre, en
forhøvedende Embedsmand med gammelstys
Hansbriller og et Ordensbånd paa Brystet, rigtig
en pæn og forsigtig Herre. Han holder en Asier
i Haanden og vil gerne vil have Kage. Men
Victor vil, han skal drikke Whisky, naar han
paa Skilderen og hedger, at han skal drikke.
den elde Herre latter meget, men rykker i sig
paa Hovedet: Nej tak! Men Victor giver sig ikke.
Jo - Jo! skal Gamten drikke! Og han sætter ham
strålende sit eget Glas for Munden. Den Gamle
sætter men af naar dybt den Opmerksomhed:
pauker: Han vil hellere have Kage. Lige paa
Victor paa en stor Krenkage, der staa paa
Borden ligesom. Den Gamle latter i sig selv

J. som Asiet, fiender en Gaffel og tripper hen og mæ-
des sig Krenkager. Han smiler helt ned i den,
og pletter mæsynet og forsigtigt med Gaffelen,
for han tager lidt fra sin Asiet. Han ser under
den latterlig ud, som Viktor ler sig krum, og
Lissa, som er kommen til, ler også. Pludselig
går Viktor hen og skal ligesom hjælpe den gamle
Herre med at finde et godt Stykke. Han peger
på et lækker Sted af Kager, og Liss. nikker
nærligt og siger Tak. Men pludselig tager Viktor
i Overgivensket Kagefadet under armen og
løfter hele Krenkagerne op, som hele Hestigheden
slår op i Ansigtet på den gamle Herre,
som skælvasende og følger om sig. Den-
sides kommer der en Tante. Han kan næppe
bare sig for Latter, men farer ud og kommer
tilbage med et Vaskefad med Vand og et Haand-
klæde. Nu vasker og tørter han Professorens
men denne Scene samler mange Gæster
til Underholdning og temmelig Muntret.
Obersten, som har faaet Sammenbryngen af
høre, er rasede og giver Viktor en ordentlig
Overhaling. Pueren kommer til og faar høre
det hele og forsiger at være træt og døvlig.

10) men hvis han ikke holder Alvor, saa kun
g Lissa og Korsten bliver staaende og støgger.

11 Billedet.

Den lille Linn.

Der er Folkefest. Linnfolk sidder ved Bordene
og spiser mad og drikker fl. F. Baggrunden
en finere Restauration for den bedre del. Høje
Officers i Uniform kommer paa Vej og til Re:
stauranten. Blandt dem er Victor og Charlie. Den
første er beruset. Gang paa Gang staaender
de og taler ham til Rette med kyndig Alvor.
Det nytter ikke. Han har har hørt paa dem
en Linn, da han glas og lykkelig ud med
Armen og omfavner en eller anden af dem.
Charlie beder de gaae graa i Farven, saa skal
han nok ordene ham. De gaar. Charlie koger
Victor under Armen og trækker ham med sig.
Da de er inde af Billedet, kommer Obersten.
Linn og Lissa paa Vej mod Restaurationen.

12 Billedet.

I Restaurationen.

Det Bord med 4 Stole er reserveret. Obersten.
Linn og Lissa gaar der hen ind. De ser sig om efter
Victor. Obersten trækker paa Skuldrene: Han
kommer sandsynligvis ikke, den Fyr! Han be:

1) stiller Mennene og deres Kellere den fjerde
Kvæst kort. Et par af Officererne fra før kommer
forbi. De hilser paa Obersten. Denne spørger dem,
om de ikke har set Victor. De bliver forlegne, stammer
og siger: Jo - de saa ham for lidt siden. De hilser
og gaar. Kellere bringer Lopper, Obersten
sætter Potvin i. De spiser, snakker sammen
men Stemningen er trykket. Pludselig lyder
Lucca op i et Luril. Man peger ud: Der er jo
Victor! Victor og Charlie kommer ind. Charlie
forsøger at holde Victor i Tøjne, det lykkes
sil dels. Men pludselig faar Victor sig paa
Obersten og han gaar, trods Vennens Protest
hen mod Oberstens Bord. Han lader meget
kødt og beleven og anbrænger sig bydelig nok
for at være fin og edel. Men det gaar ikke.
Hans Bredde bliver foreende. Hans Emil
stjælt. Døde Obersten, Frier og Rissen mærke
hans Tilstand, og der er pinlig Lærkes over
Bordet. Pludselig ser han, at der ingen Phi-
los er for ham. Han bliver farnemet og gi-
ver sig til at banke paa Kellere. Tændelig
i behersket og brutal er denne hans Banke, som
Obersten rynker Panden. Og da Kellere
kommer og Victor træder Kvæst, løfter Obersten

^{1/2} Maanden: og ingen Kierse. Victor bliver siddende
og g. b. Han vil smile og lade overlegen, men han
kommer ingen Veg. Til Slut rejser han sig og kikker.
Obersten kikker stift og fremmedt igen. Victor
gaar. Obersten er vred. Lissa bejler ham at græde.
Moderen koster blinde. Obersten forlanger ens-
gigsk rode Rik.

13 Billedet.

Ved Festpladsen.

Victor kommer forbi de mange Smaa-borde, som
er oplojet af Arbejdere og Haandværkere med
deres Kæstene. Alle kender ham, at han er fild, og
han vilrobes beende af flere. Han kommer
og snakker med dem, og overalt gør han Lykke
med sit gode Humeur. Alle finder, at den Løjt:
vant er en, Fanden Kroyt, og han faar dem
til at le. Han kager sig sluttelig et Par Glas
ved et Bord, og han danser med en af Selska-
bets Piger en Singers til Morskab og Gni for
Alle. Endelig slipper han Pigen og kager sig
en Vals paa egen Haand. Men nu omfav-
ner han Folk i Flæng, som Gatte flyver af og
flere er ved at falde omkuld. der bliver Pristof-
reguler og flere vil have ham vist ud af Fest-
pladsen. Ukeldigvis kommer Obersten med sine

13. g. datter forbi. I sin store Glæde hørdes Viktor den
ikke men anfanger Obersten g vil valse med
ham. Obersten bliver rædsel, g Træn g Lucca
forfærdes. Fæstpladsens Opgyrsmand kommer
med Soliti g brenner ham. Viktor bliver delvis ad-
men vides ud af Fæstpladsen, efterfulgt af en
anselig Tropp. Et Par Officerer hørdes paa.
at den Karl skal af med sin Uniform.

14. Billedet.

En Gade.

Viktor kommer i civil dragt. Han er afskediget
som Officer. Han har en liden Mappe under Ar-
men. Han vider nogle Officerer. Et Par hilser
ikke, se fremmede paa ham. Et Par hilser
ikke g veksler nogle Ord med ham, men de
har noget gemt ved sig, som var de ikke
henvykte ved at ses i hans Selskab. Han
mærker det, tager hastigt g stolt (afkes g
gaar videre. Pludselig ser han Lucca komme
sig imøde. Men se ham først ikke, kommer
ham nærmere og nærmere. Indtil han
pludselig, da han er ham temmelig nær,
opdager ham. Og da stander han g vil vende,
men det gør han alligevel ikke. Men hørdes
hine bliver afvisende g kold. Og da han stander

14/ og vil snakke med hende, gør hun en Bevægelse, som om hun vilde sige: Jeg kender dem ikke! Javel, han viser først, men saa gør han nogle hastige Skridt efter og stiller sig foran hende. Hans Mine er utydelig, men noget spalt pragt og hans Budsigt. Han synes at sige: Det er daarligt af dig, Lise, at gaa, for alle andre gaar! Hun svarer: Det er Skidt mellem os, Lise, lad mig komme forbi! - Han trækker sig tilbage, alvorlig og stolt. Lise. Hun bøjer hovedet, tar mig med at forrige sig, men gaar hen og stolt bort. Victor gaar videre.

15 Billede

En anden Gade.

Han møder Charlie. De to taler lidt sammen. Victor heder Charlie gaar med. De følger.

16 Billede

Under et Rejsebureau.

De to venner kommer, gaar derind.

17 Billede

I Rejsebureauet.

Victor bestiller Billet til Sydamerika. Billedet, et lille lille dokument indledes. Victor betaler. De to venner gaar.

Paa dampskibsbryggeren.

Dampereen klar til Afgang. Viktor og Charlie kommer kørende. Bussiden bager de Øfkes. Charlie bager Victor's Bønder og ryster dem. Saa omfarmer de hinanden. De er begge røde. Victor forsøger at smile, men en dyb Ånd ligger bag. De snakker endnu nogle Ord, saa omfarmer de endnu engang, og Charlie gaar, for at ikke Gædder skal overmande ham. Viktor bliver endnu staaende. Han venter spændt ikke paa noget. Han bliver bare staaende. Han skal netop gaa ombord. Da kommer en Lilsøist Kvinde farende. Lige borte til ham. Hun har en stor dybt Rose med. Det er en, men den er meget skøn. Hun kaster Håret tilbage. Det er lilla. Hun farer ham om Halsen og kysser ham. "Farvel, Viktor!" raser hun og Tænder stykker af hendes Håret. Han holder Rosen, griber hendes Hænder, kysser dem heftigt. Hun raser til ham: "Vil du med?" Han skiver selv somt paa hende og springer ombord. Hun vinker og rækker borte. Han staaer og skiver efter hende og kysser hendes Rose, medens Lilsøist springer ind paa Hovedet.

Text: Obersten og Oberstinden besøgte deres Søn:
 gerson, Fabrikens Greve Rappin, som nu i 4 Aar
 har været gift med Lucca.

19 Billeder

Rappins Dagligstue.

De sidder sammen alle fire og taler om Løst og
 fast ved et Glas Rhinskevin. Bedste, Obersten,
 Oberstinden og Greve Rappin ere meget
 snakksomme og minde. Lucca forsøger efter
 bedste Borne at følge med, men ret som det er,
 ligger hun stille og glider ligesom over i sine egne
 Verden. Obersten siger til Lucca smilerende: Naar
 Lucca, er du i dit drømmende Gjærne i Dag?
 Hun smiler, trækker paa Skuldrene og snakker
 med, men man ser, at hun ikke er helt lyk-
 kelig. Hun har ogsaa i de svindende Aar mistet
 sin Mægtighedslyst. Hun er smuk, smuk:
 Bore end for, men noget indeligt melanc-
 kolisk og kommer over Bende og noget kedt
 som fra berisende Tungsler og Drømme. De
 kommer flere Besøg. En farverne Kammer-
 herre med stift Ansigt og Manoele. En beris-
 Mand med Ordensbærel. Et par Veninder ogsaa.

17. Til Lill kommer Kaptain Charlie. Fru Lissa
hiler sødels venligt paa ham. Og Lill efter
førelse. Han hende, at han har faaet Brev fra
Victor. Da bliver hun opmærksom. Og Lill senere
trækker hun ham til Side og beder ham gaa
med ind i Kabinettet.

20 Billedet.

Kabinettet.

Der tales de iigensamst sammen. Og Charlie
tager et Brev frem og viser hende. Hun læser.
Lig saa til Fruen Lissa, at jeg aldrig i disse
har har glemt hende og at jeg har gaaet hende
Rose trofast. Lig hende, at jeg mi er Maest. og
at jeg beklager, at jeg trof hende, medens jeg
endnu var en viljeløs Drenge. Naar jeg nu kort
tid venter tilbage, haaber jeg at faa Lov til at
hiler paa hende. Den smukke Gensyn.
Lill Victor.

Hu nærmer Oversten sig i døren. Charlie gemmer
Brevet. Oversten ind. Han truer smilende ad
Charlie. Ingen Gensynstegn. Hr. Kaptain. De
gaar alle tre ind til de andre.

21 Billedet.

Dampskibskrygger.

En stor Dampskib krygger til. Mange Passagerer myldres

17
Om mellem hinanden. Bland dem, som gjer:
synligt venner, befinder sig Charlie. Han staar
og ser spændt op paa Viktor, hvor endnu de
ankomne findes. Pludselig opklares hans Blyt
til et stort Lul. Han vinker med den ene
Haand i Luften; et festligt Vink, som liftede
ham en skrummende Pokal. En Mand vinker
igjennem det Victor. Han er nogle Par Alde end
lidt. De arygge, lelsindige Træk er hordede. En
Mands Vilje ses. Tropesolen har gjort ham sol:
brændt og han har faaet et spidst mørkt Hage.
Sej. Han bøjer sig Vg gemmer Folkemæng.
den den med Charlie. De farer hinanden
om Halsen. Se paa hinanden, alvorlig og længe,
som vilde de undersøge, om den anden var den
samme som før. Endelig følger de ad. Victor
giver en dragt Buses. Deto Væmmes Tager en
Vogn og kører bort.

22 Billedet.

Fest: Næste Dag.

Den Gade.

Victor og Charlie kommer samtalerende Den
i Den. Endnu den kommer Fri-Prisca og
hendes Mand. Man synes intet at bemærke,
men ser pludselig op og kender Charlie. Hiler.

19/
Smiler. Laa se hvin hans Følgerens, g hvin skider,
blegner, fars sammen et Næ, men samles sig til
en Verdensdarnes høflige Vitsen. Hendes Mand møder
der. Han hilser tydeligt paa Charlie - men
som greben af en ildt dølgt Lyd stirrer han Lucea
paa Victor, g hvin sig varmt: Tank, g det den, Victor!
Velkommen! Til sinde Gange velkommen! Laa bliver
hendes Mand præsenteret. Han g meget aimabel
med Victor. De følger ad alle fire. En Lucea gaar med
et Ghelit med Charlie. Fabrikegen samles inde:
resseret med Victor. De tager snart efter Afsked.
Lucea giver Victor et adlons Ghast.

2de Billede

Victors Verden.

Det er indbyret med brogede Tæpper g eksotiske Vaaben-
grisonne, spide Spejls g Pile g Skjold g Skind af
Tigere g Leoparden. Victors Boy, en Negergut, kommer
ind med Brød g The paa en Bakke. Victor taler
med ham g spoger med ham. Boyen smiler glad
g viser en hel Række hvide Tænder. Skidselig
lykter han, fars ind g kommer tilbage med et
Brev. Victor aabner Brevet g læser:

Fabrikegen Gregor Rafter g Luce har berøet
den der at indbyde Hr. Kaptein Victor til
Soupi Tirsdag d. 30 Maj. s. 6.

S. W.

Victor falder et Ghelit i Tanker, synker Panden

27 g. rygte om Havet: Men jeg gaar ikke! Men pludselig holder han karotten op for Lyset og ser, at der ligger et Visithorn deri. Han tager det ind og løser:

Fri Lucca Raffi.

Mr. Lucca Rapp.

John Tillier.

Det vilde glæde mig, om de kom.

Victor sidder længe og tænker. Underlige Mindes-
slige frem for ham. Han tager en rask Bestemmelse.
Han finder den, Papir og Blødder. Skriver: Hr. Fabrikant
Gregor Rapp og hustru. Jeg modtager med Tak Deres
venlige Indskyddelse. Det vil være mig en Glæde at
komme. Deres orb. Victor. — Han giver Boyen
Brevet til Besørgelsen. Boyen går. I det samme
kommer Charlie ind. Han ser de to Døtt. Han ser
spørgende paa Victor. Tag der ind i Indskyddelsen.
Victor nikker alvorligt. Charlie rykker paa
Gavudet.

24 Billed

Nor Røffe. ~~Man~~
Der er stor Fest hos Røffe. Galakkelede Gæster.
~~Men~~ ~~Man~~ ~~indvender~~ ~~Jordoverværet~~.
Almindelig Konversation. Victor og Lisea rojer sta-
dig hinanden med Gjæmme, men ustandslig
der en eller anden, der hinder dem i at komme
sammen. Endelig lykkes det. Victor gaar ind i
et Kabinot. I døren vender han sig og sender
Lisea et Blik. Hun forstaaer og gaar efter ham.

Kalimet.

de sætter sig. Der er noget uroligt over dem begge. No
Eni dricca kryder Tys og Engskilde. Se - der er Livet - kun
har ventet paa! de kalder sammen. Pludselig kommer
paa til at se herde lige i hendes Øjne. Hun gyser,
gennemryster, ser bønligt paa ham, ser demost bort.
Hun griner stille og bønligt hendes Mand: Keregid,
dricca! siger han - Lad mig dog faa se dig i dine Øjne.
Og altu løfter hun sine Øjne og ser paa ham. Og
hvis hendes Øjne bede men freidige. De rammes
sig hinanden meget stærkt, da Charlie idetsam-
me træder ind. Det efter ham Raffer og flere af
Gæsterne sætter en Jern med Champagne. Og
Raffer holder i kort, anslaaende Ord en Tale for
Kaptajn Victor som takker. Eni dricca ser ham
ind i Øjnene. Hendes Mand ser det, skider
et Nis, smiler forbløffet men lader som dric-
Drinken et prikket Glas sammen med Victor.

26 Billede.Victors Verden.

Han sidder og læser og gør Notater. Hans Bogen
gaar om og ordner alt i Thien. Pludselig rings
det. Bogen griner, gaar ud og lukker op og kommer
tilbage med et Kort. Victor kigger det. Ser paa det
og farer ud. Kommer ind igen og aabner døren

27. nervøst men ørbødigt for Lucca. Victor giver Boyen
Besked. Lucca farer ind og kommer strax tilbage med
en Bakke med Vin og Glas. Sin Lucca ser sig om og lader
som om Verdens Vælg interessere hende. Han viser hende
sin Re, og hun griner for flere af Vaabnene. Soa sætter
de sig. Han skænker Vin og de drikker. I det de drikker,
mødes deres Øjne i et langt sugende Blik. De
paa taler de lidt gemst sammen. Hun tør
nappe løfte sine Øjne, for løfter hun dem,
fangs han dem ind, begærlig og kribalt. De
drikker paa ny. Og tæller til Glasset og kaster sin
de hinanden ind i Øjnene, og deres Blik er
sugende og kærsligt. Pludselig rejser han sig og
gaar hen til et af sine Gemmer og tager frem
en presset Rose og viser hende den. Hun smiler
og ser spørgende paa ham. Han nikker. Ja-
det er Rosen, de gas mig! De ser atter paa
hinanden, og pludselig overvolder Længelen
dem. De mange Aars Sam har længe brændt
dem begge. De skrummer sammen i et rasende

Favnsøj.

27 Billedet.

Mr. Roffe.

Lucca sidder i sin Salon og keder sig med i al
sin Lidsens. Hun stirrer langt hen for sig.

23. Herredes Mand kommer ind. Han hilser venligt,
gaar hen til herred og taler med herred. Han prøver
paa at være venlig og svare ham efter bedste
Evne. Men da han vil kysse herred, er det som 200.
get hos herred protesterer. Næsten uvilkaarligt
overder han sig selv med et uvillet udtryk i
Ansigtet. Han ser fornøjet paa herred. Han
beskriver det ikke. Hans Sænde ryster sig. Hvad
mener du? spørger han. Han svarer ham ikke.
Den pinlige Situation aflydes ved, at en Jæger
kommer ind med et Kork. Rapper ser paa Kork
og trækker Brynne i Vejret. Giver det til sin Histne;
Er det hjemme for ham? - Han nikker. Rapper nikker
til Jægeren. Denne gaar. Rabner strax efter
diren for Victor. Han kommer ind og bliver ved
modtaget. Greys ringer. Jægeren bringer Frugt og
Vin. Grey bider sin Gæst Cigar. sin fine Cigaret.
Han taler morsomt og rigeligt. Dermed ser han
paa sit Ur. - Noj jeg sidder her og glemmer tiden!
- siger han - Jeg skal paa Børsen! Han ringer og
giver Besked om Bilen. Victor vil se sig - nej -
bliv de endelig siddende. - Victor ser paa Lucca.
Næst og umaskeligt ryster han paa Hovedet. Victor
forsvarer og tager Afsked med herred. Han og Grey
gaar sammen.

Underfa Quist.

Bilen holder. Gregor og Victor ind. Op i Bilen. Kører bort.

29 BilledeUnderfa Victor Quist.

Bilen kommer. ~~de~~ Victor stiger ind. Afsted med Røffen. Bilen kører igen.

30 BilledeKabinettet.

Lissa sidder og skriver et Brev. Nu og da skirrer hun fraværende op. Skriver saa igen. Hun er saa ivrig beskæftiget med dette Brev, at hun ikke ser, at tortieren glider tilside, og hendes Mand kommer ind. Han ser paa hende med mis-
tænksomme, sammenkrøbne Øjne. Han kommer nærmere. Hun ser op, bliver ham var, farer sammen, prøver dog at beholde sin Færdig. Nikker nærligt til ham og skriver roligt videre. Men snart har hun givet flere Tring omkring paa Øvelser, kommer hun dog bestandig nærmere. Hun er tilsyneladende rolig, men priks dog, der hun sidder. Dereside er hun kommen saa nær, at hun ikke er mange Skridt fra hende. Han lader som Fisker og snakker med hende. Men

27
Han er paa hendes Brev, men elskovsdigt og
tilsyndende omstændighed. Hun blyer. Hun
er ikke sine levende Raad. Nu ringe det. Han
vender sig og kigger ind i Gangen. Deres river hun
Brevet: Skyder og farer hen og ~~hæver~~ pucker det: Ka-
mmeret. Men netop, som hun har gjort det, kom:
mer Manden tilbage. Han er, hofpa hun kom-
mer lader som Indet. De ender fører han hendes
Modet ind. - Se, her er Mamma! siger han. Han er i
det hele meget spirituel og forrøjelig. - Se. Mamma
hender sig til en Spadsener. Det vil kvikke sig op
dricea er bly og nervøs, men hun forsojer at være
naturlig og pær. Og hendes Mand er meget de-
voteret og ivrig. Han henter hendes Raad og at
under Spøj og Latter. Endelig gaar dricea og (Moseu).
Raffu følger dem til Løren og viker smilende
efter dem. Han slaar en Grund og ser efter dem.
Saa vender han sig, og hans Brevet har undergaaet
en forfærdelig Forvandling. Hans Blik er flakkende,
Hans Brune henge slappe ned, men hans Hænder
knytte sig om sider. Han narmer sig (Kammeret).
han er derind, han griber derind efter noget. Han
far fat i en del Stumper af et særdefteligt Brev.
Han læser dem og forsojer at fange de Ord, de indeholder.
Hvad han ser, synes at opflamme ham til at faa det
at vide. Han begynder sig paa alle fire, graver isigt i Ka-

267
gruener, som en Gerrig, der søger Guld. De Stumper, han
frændele finder frem synes at gyde Alie: Ilden. Han
tager alle Stumperne den paa et Bord, og her graver han
og ordner han og lægger til Rette. Varrillig og stykkelig
skirrer han paa de frændre Stumper. Han bærer sine
dyne ind i disse Skindes Herlighed. se,
nu aner han vist Sammenhængen, thi han lifter
Hovedet og skriger fælt af afmægtigt Raseri. Og
atter graver han og lægger til Rette. Se den Trimmel
passer der, og den Stump passer der. Noget se her har
vi to Ord, som maas derhen. Og det Ord passer der! Han
skirrer, han skelver, en kold Sved dækker hans
Pande. Den elegante Vordensmand er paa færd Alie:
nutter forvundet til et Galchertern. Han
ordner og ordner og lægger sammen og trækker fra,
og ordner atter. Men hans Løbe brænder og hans
Hænder ryster i Fæber.

(Brevet)

Esther Victor! Jeg længes! Mit Blod brænder
efter dig! Lad os mødes igen! Thi naar du faar
mig, blisser mit Liv. Altså med dig en langsom
Død. Jeg længes -

Han sidder og skirrer efter at have læst Brevet.
Han synker først den og hans Ansigt bliver Aske.
Lad kryder et Nød langsomt igennem. Et ødende
forfærdeligt Nød. Det brænder sig og skiver til Slut,

27/ san hele Ansiget beherskes af det ene: Hoved og Handskrist.

31 Billedet.

Pictus Verden.

Hans ligger ~~gammel~~ paa Divanen, da Boyen kommer ind med et Brev. Han bryder og l ser: Han  er Lyk til en lille Udflygt med sin Kone og mig, da kom Hr. 12. dets Gygep Raffer. Victor l ser for: h nnet Brevet og ser som paa Hest. Springer op og g r sig i Stand. Gaar.

32 Billedet.

Mrs. Raffer.

Raffer modtager selv Victor. Naar ingen iagttager ham, ser han alvorlig og m rke ud. Hans M nd d r og hans f ne Plakker. Men naar han taler til h gen, og naar han ved sig iagttaget,  r han tillykke l dende i brillant Omt n. Han snakker overstr mmende venligt med Victor, tv nger ham ned i en Stol, gaar rundt og h nner p r et Par D re og r ker p r H sen. Kinder h nde endelig, str ler af Lykke herover, her der h nde komme ind. Min kommer. Tilser for nder, lidt urolig p r Kaptainen,  r d t p r sin Mand. Men Raffer holder sit gode M nne vedlige. Hans Selvbeherskelse  r overordentlig, og det f lles

32/ naar at berolige de to. Et Glas Champagne skænkes
naar. Den kommer. De drikker. Han hilser festligt paa
dem. De er ved at blive trygge. Nu foreslaar Raffen en
Kærlighed. Generen faar Ordre. Raffen skænker paaning.
Han blinker med Kaplaineren. Drikker en Skaal med
sin Tante. Gaar hen og tager nogle Roser af en Vase,
og giver sin Tante dem paa en vakkert højtidelig
Maade. De bryder op.

33 Billedet.

Udenfor Villan.

alle tre kommer ind. Raffen beder Victor og Tanten
tage Plads i Bilen. Siger til Chaufføren, at
han selv vil køre. Chaufføren kan blive hjemme.
Han sætter sig ved Rattet. De kører.

34 Bilen.

Paa Vejen.

Bilen køres jævnt og stolt. Victor og Lucca kaster
minsket sammen. Af og til vender Raffen
sig og kaster en Bemærkning ind i Samtalen.
Men nu øges Farten. Det gaar rygende. Victor
og Lucca synes endnu, det er morsomt og let af
den overdrevne Fart. Men Farten øges og øges. Folk
flygter rotselskøne og trues efter den rasende Mand.
Og nu synes Victor og Lucca ikke, det er morsomt
mere. Men nu and Annelise skyder op i dem. En temmelig

29/ Angst, et hængt Spørgsmaal. Hvor kommer disse her? Hver
Gangse raaber Lissa: Gregor! Gregor! Hvad gør du? Hver
hører saafort! Gregor stand! Stand! Men Rapp
hører ikke. Farten øges til det uauvittige. La skrig
sindelig Victor gaa: Er de gal Mand? De hører op
i biden! Stand! La vinder pludselig Rapp
insigter mod dem. Og han ler. Haander mod dem,
og al det y Forbandelse hyler i denne Latter: Ja
vist, jeg hører os alle i biden! La fars Victor
op, rasende og forlovet, og han kaster sig over
Rapp og griber ham om Halsen. Rapp vender
sig. En voldsom Kamp opstaar. Bilen fares
videre med rasende Fart og løber sindelig
mod en Træstamme ved Vegen og splintres.

35 Billedet.

Ket Træet.

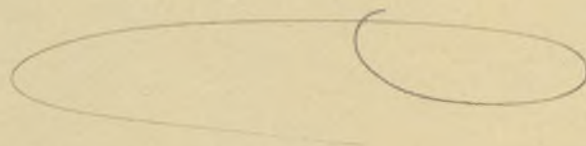
Resten af den splintrede Bil ses. Og mod Stam-
men er Rapp slængt. Han ligger livløs, blod-
besurket. Ved hans Side ligger Victor livløs. De
samles sig folk. De ses de døde, og de taler sam-
men, disputerer om, hvad de skal gøre. Der sendes
Bridt efter en Løse. Han kommer. Morderen Rapp
og Victor. De er begge døde. Morderen Lissa. Blod
gemusson. Pulten slar. Han aabner Fasten-
Tager Draker frem. holder dem i hænde. Min røbe sig.

307 Min kommer til sig selv den Ofværgt, hun har været
i, fortæller sig kirkeligt. Min ademes Ofværgt - rejser sig.
Løgen bader i hendes Tintinger. Min gyser - ses
sig an, stirrer på Løgen med store Øjne. - Hvad
er dog dette? Kan a fej? Skidselig fra min Ofværgt
de to Side. der går ligesom en Tid, for min bejndet
at fatte denne Røddel. Men da er det et Nyt,
som Ofværgt skal fra Mægt over hende. Min
rejer sig halvt. Min stirrer på den - min river
i den og stirrer på Løgen - Side! Side! striger
min. Løgen kryder min ligesom sammen, skjuler
Oværgt i sine Hænder. Forfæder og forvildet til
min ikke se Lyset mere.

36 Billede.

I et Klosters Kapel.
man ser et Kors på et sort Alter. Foran og
 omkring i en Halocirkel findes et Kudsald.
Herunder Alter findes en Bedekammer og
her kryder en mægt, exstatisk indseende Prost.
Han rejser sig midt, minværende Bønner.
I den store Hænder holder han Bønnebogen.
hvor han løser. En sortkloet kvinde kommer
langsomt gæende mod Alteret Kudsald. Her er
Lucea. Prost minner sig hende. Min kryder
med foran ham. Prost minner Bønner og

37
/ lægger Noanden paa hendes Lande. Minde
sit Hoved som i Børn. Men nærmest sig en
søkkede Kvinder, Nærmest. De to farreste bærer i begge
Hænder et langt sort Støv. Langsamt nærmest de
sig med Støt i Hænderne. Trost som mit blødt
nærmest de Spørgsmaal til Lucea. Nærmest
mitte Hyst, men fjernere strømer i hendes
bløde Ansigt. Så højt trost nærmest de
velsignende sine Hænder. Den farreste Søster
begger stille Støt over Luceas Hoved. Dette Støt
højt som Klode og Skyde hendes (Ansigt.
Minde sit Hoved som til Børn. Og trost
og Søsterne bærer

1.

No 4

Fabrikantens Kasse

Thomas Krog.

Personerne.

Oberst Tillier.

Hans Frue.

Lucas-deres Datter.

Fabrikøjer Georg Refn-senere deres Svigersøn.

Charlie

Løjtnanter

Victor

Flere Officerer.

En Chauffør.

En Pige.

Damer og Herrer.

En Tjener.

En gammel Professor.

En Kelner.

Haandverkere og Arbejdere med Kærestor.

Politibetjente.

En Opsynsmand.

Kontorfolk i Rejssebureauet.

Officerer.

Te Veninder.

En Kammerherre.

En Ordensbeholdt Mand.

Passagerer.

En Drager.

En Chauffør

En Læge.

Nemmer.

En Præst.

Publikum paa Vejen.

Mr. Cajus Brün
Mr. Marius Ring
Mr. Ella Thomsen
Mr. Salusore
Mr. Moltzen

1 Billede.Udenfor en Cafe.

Løjtnant Victor og en Del af hans Kammerater sidder og drikker i muntert Selskab. Højest ler og spøger Vivter, en kæk ung Officer og Kammeraterne mærer sig meget over ham. Men han drikker ogsaa godt uden dog at blive beruset. Efter nogen Tids Ferløb bryder Selskabet op og gaar hver til sit. Victor alene.

2 Billede.Paa en Bre.

Victor kommer gaaende, glad og smaaenende. Han standser et Sekund og tænder sig en ny Cigaret. Pludselig studser han. Med ham paa det samme Fartøj kommer en ung sauk Pige. Blødt Haar, fint og dog kraftigt Ansigt. Han ser hende og studser. Og hun ser hans Studsen og maa, næsten uden hun vil det smile, thi den Hyldest, der ligger i denne hans Studsen er naturlig og klædelig. Hun gaar videre. Han vender sig og ser efter hende. Hun vender sig ogsaa, men da hun ser, han har set det, skynder hun sig videre. Han smiler, vender om og gaar efter hende.

3 Billede.En Gade.

Lucca, den unge Pige, kommer gaaende og gaar ind i en Konfekturerferretning. Oppe i Gaden ses Victor komme. Han standser udenfor Ferretningen, hvor Lucca gik ind, og ser derind. Idetsamme kommer fra den modsatte Side hans Ven. Løjtnant Charlie og slaar ham paa Skulderen. Victor vender sig forbauset, derpaa hjærteligt Gensyn. Charlie spørger Victor ud, og denne forklarer, hvorfor han staar her. Charlie bliver ogsaa interesseret og beslutter sig til at vente for at se "Fænomenet." Nu kommer hun. Charlie studser, og bryder saa ud i en hjærtelig Latter. Men det er jo Frk. Tillier, Oberst Tilliers Datter. Hun og Charlie hilser genkendende paa hinanden. Victor brænder af Længsel efter at blive præsenteret. Charlie har Mærskab af at drille ham lidt, men endelig forbarmer han sig over ham og præsenterer ham. Victor er glad og betaget. Lucca ogsaa i al Hemmelighed glad. De taler sammen en liden Stund. Endelig ser Charlie paa sit Ur og beklager, at han maa gaa, men ~~han~~ kan Victor jo nok følge Frk Lucca hjem. Han smiler skælmek og elskværdigt og tager Afsked. De ser lidt paa hinanden, men saa spadserer de ned ad Gaden, snakken og leende.

4 Billede.En Vej ned Havn.

I Havn staar Oberstinden, en munter og gædligende ældre Dame, med Solhat og Haveserklæde, og passer sine Blomster. Henad Vejen kommer Lucca og Victor. Fruen nikker til Datteren, og denne nikker igen. Victor hilser. Fruen kommer nærmere, smiler og nikker. Datteren præsenterer. De taler sammen og han gør Bemærkninger om de smukke Blomster inde i Havn. Fruen beder ham indenfer.

5 Billede.I Havn.

Lucca og Victor ind i Havn. Fruen viser ham den og den smukke Røse. Indbyder ham sluttelig til at træde indenfer og faa en Sømerdrik. Han takker. De gaar op ned Huset.

6 Billede.I Havestuen.

Fruen, Lucca og Victor ind. Fruen henter Citron og Sukker, og hun presser Citron i Glas og de drikker og har det muntert. Mens de sidder saaledes aabner Døren sig og Obersten kommer ind i Uniform. Løjtnant Victor rejser sig og gør stram Hæder. Obersten hilser igen, taler lidt med ham, høfligt men dog temmeligt stift. En Stund efter bryder Løjtnant Victor op og gaar. Fruen siger til sin Mand: Du var ikke særlig venlig med ham. Obersten ryster paa Hovedet. Næj den Fyr. Han gør en Geberde, som vilde han antyde, at han drak. Derpaa gaar han hen til Lucca, ryster paa Hovedet og giver dermed tilkende, at den Hr. Victor ikke er meget godt Selskab for hende.

7 Billede.En smilende Vej.

Victor gaar og venter. Endelig kommer Lucca hastigt gaaende. De hilser hjærteligt paa hinanden, og da der ikke er andre paa Vejen, taler de højt og ugenert og merer sig færtreffeligt. De forlader Vejen og bølser sig i en lille Lund.

8 Billede.En lille Lund.

De sætter sig, hver der er Blomster og Sol. Men Lucca er ligesom altfor glad og livlig til at kunne sidde stille, hun rejser sig og giver sig sluttelig til at danse. Til Slut danser hun for ham, mens han beundrende ser til. Om sider sætter hun sig ved hans Side. Han er lidt træt efter Dansen og hviler sig med

4. halvt lukkede Øjne. Han snakker med hende stille og inderlig. Hun hører gerne paa ham, hun ser smilende paa ham. Han griber hendes Haand og taler varmere. Hun bliver alverlig. Han kryster hendes Haand og kysser den, mens han taler hende Ord til hende. Hun lader det ske, ja hun bliver selv betaget af hans Kærlighed. Og da han omsider knæler for hende og hvisker sin Kærlighed til hende, synker hun sammen i en ung Rus, og hun svarer: Ja, jeg vil blive Din, jeg vil altid være Din.

9. Billedet.

Havestuen.

Oberstinden og Lucca sidder ved deres Haandarbejde, da Pigen kommer ind med et Brev til Frk. Lucca. Hun aabner det og farer sammen af Glæde. Hun læser det med straalende Øjne. Hendes Moder betragter hende dulgt. Hun ser Datterens Glæde, aner maaske Grunden, men siger ingenting. Hun vil tydelig nok, at Datteren selv skal tale ud, men da Frk. Lucca ingenting siger, ser Moderen pludselig paa hende, et langt meget sigende Blik: Hvad er det Lucca? Saa ser Datteren paa hende, og hun rækker hende det Brev, hun nylig modtog, men halvt skælnende halvt genert, gemmer hun sit Hoved ved Moderens Bryst, mens denne læser Brevet. Min elskede Lucca. Du har givet mig Din Haand og lovet at være min, og Du har derved gjort mig til Verdens lykkeligste Menneske. Idag kommer jeg for at faa Dine Færelses Santykke. Jeg kommer ved Middagstide. Tusinde Hilsener, Din Victor. Moderen nikker og stryger Datterens Haand. Hun glæder sig tydeligt nok over Datterens Lykke, mens dog en Anelse om forestaaende Vanskeligheder gennemfarer hende og gør hende alverlig. Pludselig aabnes Døren og Obersten træder ind. Han er i godt Humør, snakker fra første Øjeblik, gnider sig i Hænderne, peger ud og viser, hvor Vejret er dejligt. Spørger om der ellers er noget nyt. Hans Frue gør Tegn til Lucca, at hun skal gaa ud et Øjeblik. Lucca gaar, lidt spent og angstelig. Fruen viser sin Mand Brevet. Han rynker Panden og ser meget misfornøjet ud. Og han ytrer nogle hæftige Ord. Men Fruen tager sin Datters Parti: Det gælder Barnets Lykke. Naaja indrømmer Obersten, bare han vil blive en brav Mand har jeg intet imod ham. Kald saa Lucca ind. Fruen kalder hende ind. Hun gaar hen til sin Fader. Han tager hende om et ind til sig og kysser hende og siger, han vil haabe, det gaa godt. Det ringer. Løjtnant Victor ind i Uniform. Han gør stram Hønhals, hilser paa Oberstinden, tager

5.

lægger deres Hænder sammen. Man ser Lejtnanten vobligt og alverligt i Øjnene og fører de unge hen til Fruen, som rørt til Tænder omfavner og kysser dem.

1e Billode.

Text: Forlevelsen fejres.

Hos Obersten.

Der er stort Selskab. Man snakker og ler. En Kreds af unge Mennesker, hveriblandt Lucca og Victor har Lejret sig om et Bord. Victor er paafaldende munter, han drikker mange Glas. Lucca prøver nu og da at helde ham igen, men han overvinder ham med Skæmt og Møjskab og naar han har faaet sin Vilje og endnu et Glas Whisky og Seda, drikker han ham til og er saa straalende munter, at han tilgiver ham. Lidt efter lidt opløses Selskabet ved Bordet og Victor ryster sig ogsaa med sit Glas i Haanden. Han er selvfølgelig endnu Hørrer over sine Bevægelser og en festlig Fyr at skue, men man kan dog nok se, at han har drukket mere end han har gødt af. Hans Ansigt blusser, og hans Smil bliver nu og da stift. Han snakker og ler med mange, men pludselig kommer en gammel, meget latterlig udseende Hørrer, en færdigværende Embedsmand med gammeldags Hornbriller og et Ordenstegn paa Brystet, rigtig en pen og fersigtig Hørrer. Han holder en Asiet i Haanden og vil tydsynlig have Kage. Victor vil, han skal drikke Whisky, slaar ham paa Skulderen og bedyrer, at han skal drikke. Den ældre Hørrer takker meget, men ryster ivrigt paa Hovedet. Nej Tak, Victor giver sig ikke. Je-Gu, skal Gamle drikke. Og han sætter ham sluttelig sit eget Glas før Munden. Den gamle takker den afslør engstelig denne Opmærksomhed. Han vil hellere have Kage. Saa peger Victor paa en stor Kromkage, der staar paa Bordet ligeved. Den Gamle fatter ivrigt om sin Asiet, finder en Gaffel og tripper hen og undersøger Kromkagen. Han smuser helt ned i den og pirkker nærsynet og fersigtigt med Gaffelen før han tager lidt paa sin Asiet. Han ser under dette latterlig ud, saa Victor ler sig krum, og Lucca, som er kommen til ler ogsaa. Pludselig gaar Victor hen og skal ligesom hjælpe den gamle Hørrer med at finde et godt Stykke. Han peger paa et lekkert Sted af Kagen, og Pref. nikker venligt og siger Tak. Men pludselig tager Victor i Overgivenhed Kagefadet under nedenfre og løfter hele Kromkagen op, saa hele Herligheden slaas op i Ansigtet paa den gamle, som staar rasende og fægter om sig. Om sider kommer der en Tjener. Han kan næppe bare sig for Latter, men farer ud og kommer tilbage med

6.
et Vaskesfad med Vand og et Haandklæde. Nu vasker og tører han Professerer, og denne Scene samler mange Gæster til Underholdning og hemmelig Muntrohed. Obersten, som har faaet Sammenhængen at vide, er rasende og giver Victor en ordentlig Overhaling. Fruen kommer til og faar hørt det hele og forsøger at være truende og alverlig, men hun kan ikke holde Alveren, saa hun og Lucca og Keresten bliver staaende og skæggerler.

11. Billede.

En lille Lund.

Der er Felkefest. Smaafolk sidder ved Bordene og spiser Mad og drikker Øl. I Baggrunden en fine Restauration for den bedre Del. Nogle Officerer i Uniform kommer paa Vej til Restauranten. Blandt dem er Victor og Charlie. Den første er beruset. Gang paa Gang standser de og taler han til Rette med fyndig Alver. Det nytter ikke. Naar han har hørt paa dem en Stund, slaar han glad og lykkelig ud med Armene og omfavner en eller anden af dem. Charlie beder de andre gaa i Fervejen, saa skal han nok ernde dem. Charlie tager Victor under Armen og trækker ham med sig. Da de er ude af Billedet, kommer Obersten, Fruen og Lucca paa Vej med Restaurationen.

12. Billede.

I Restaurationen.

Et Bord med 4 Kuverter staar reserverede. Obersten, Fruen og Lucca gaar derhen ind. De ser sig om efter Victor. Obersten trækker paa Skuldrene. Han kommer sandsynligvis ikke, den Fyr. Han bestiller Menuen og beder Kelneren tage den fjerde Kuvert bort. Et Par af Officererne fra før kommer forbi. De hilser paa Obersten. Denne spørger dem, om de ikke har set Victor. De bliver forlegne, stannar og siger. Jo, de saa ham før lidt siden. De hilser og gaar. Kelneren bringer Suppen. Obersten skænker Rødvind. De spiser, snakker sammen men Stemningen er trykket. Pludselig lyser Lucca op i et Smil. Han peger ud: Der er jo Victor. Victor og Charlie kommer ind. Charlie forsøger at holde Victor i Tæmme. Det lykkes til Dels. Men pludselig faar Victor Øje paa Obersten og han gaar, treds Vennens Protest hen med Oberstens Bord. Han lader meget kæk og belevet og anstrænger sig tydelig nok for at være fin og sød. Men det gaar ikke. Hans Bevægelser bliver forcerede. Hans Smil stift. Saa kommer Obersten, Fruen og Lucca nær-

7.
ker hans Tilstand, og der er pinlig Taushed om Berdet. Pludselig ser han, at der ingen Kuvert er for ham. Han bliver færdig og giver sig til at banke paa Kellneren. Temmelig ubehersket og brutal er denne hans Banker, saa Obersten rynker Panden. Og da Kellneren kommer og Victor kræver Kuvert, løfter Obersten Haanden: Nej, ingen Kuvert. Victor bliver siddende og gle. Han vil smile og lade overlegen, men han kommer ingen Vej. Til Slut rejser han sig og lukker. Obersten bukker stift og fremmed igen. Victor gaar. Obersten er vred. Lucca begynder at græde. Mederen trøster hende. Obersten forlanger energisk næste Ret.

13. Billede.

Ved Festpladsen.

Victor kommer forbi de mange Smaaberde, som er optaget af Arbejdere og Haandverkere med deres Kærestes. Alle kan se, at han er fuld, og han tilraabes leende af flere. Han kommer og snakker med dem, og overalt gør han Lykke med sit gode Humør. Alle finder at den Løjtnant er en Pandens Kægt og han faar dem til at le. Han tager sig sluttelig et Par Glas ved et Bord, og handanser med en af Selskabets Piger en Svingen til Morskab og Grin for Alle. Endelig slipper han Pigen og tager sig en Vals paa egen Haand. Men nu omfavner han Folk i Plæng, saa Hatte flyver af og flere er ved at falde omkuld. Der bliver Misfornøjelse og flere vil have ham vist ud af Festpladsen. Uheldigvis kommer Obersten med Frue og Datter forbi. I sin sløve Glæde kender Victor dem ikke mere, men omfavner Obersten og vil valse med ham. Obersten bliver rasende og Fruen og Lucca forfærdes. Festpladsens Opsynsmand kommer med Politiet og bremser ham. Victor bliver delvis sedru men vides ud af Pladsen, efterfulgt af en anseelig Sværm. Et Par Officerer bender paa at den Karl skal af med sin Uniform

14. Billede.

En Gade.

Victor kommer i civil Dragt. Han er afskediget som Officer. Han har en liden Mappe under Armen. Han møder nogle Officerer. Et Par hilser ikke, ser fremmede paa ham. Et Par hilser og veksler nogle Ord med ham, men de har noget genert ved sig, som var de ikke henrykte ved at ses i hans Selskab. Han mærker det, tager hastigt og stærk Afsked og gaar videre. Pludselig ser han Lucca komme sig imøde. Hun ser ham først ikke, kommer ham nærmere og nærmere. Indtil hun pludselig, da hun er ham temmelig nær, opdager ham. Og da standser hun og vil

8.

vende, men det gør hun alligevel ikke. Men hendes Mine bliver afvisende og kold. Og da han standser og vil snakke med hende, gør hun en Bevægelse, som om hun vilde sige: Jeg kender Dem ikke. Javel han viger først, men saa gør han nogle hastige Skridt efter og stiller sig foran hende. Hans Mine er ulykkelig, men noget stolt præger hans Ansigt. Han synes ~~ikke~~ at sige: Det er daarligt af Dig, Lucca at gaa forbi alle andre gaar. Hun svarer: Det er Slut mellem os, hør Du, lad mig komme forbi. Han træder tilside, alvorlig og stolt. Tilser. Hun bøjer Hovedet, har nu Meje med at tvinge sig, men gaar rank og stolt bort. Victor gaar videre.

15 Billede.

En anden Gade.

Han møder Charlie. De taler lidt sammen. Victor beder Charlie gaa med. De følger

16 Billede.

Udenfor et Rejsebureau.

De to Venner kommer, gaar derind.

17 Billede.

I Rejsebureauet.

Victor bestiller Billettet til Sydamerika. Billetten et helt lille Dokument udstedes. Victor betaler. De to Venner gaar.

18 Billede.

Paa Damaskibet.

Damperen klar til Afgang. Victor og Charlie kommer kørende. Om sider tager de Afsked. Charlie tager Victors Haand og ryster den. Saa omfavner de hinanden. De er begge rorte. Victor forsøger at smile, men en dyb Alver ligger bag. De snakker endnu nogle Ord, saa omfavnes de endnu engang, og Charlie gaar, før at ikke Graaden skal overmande ham. Victor bliver endnu staaende. Han venter saamænd ikke paa noget. Han bliver bare staaende. Han skal netop gaa ombord: Da kommer en tilsløret Kvinde farende. Lige hen til ham. Hun har en stor dejlig Rese med. Blet een, men den er meget smuk. Hun kaster Sløret tilside. Det er Lucca. Hun farer ham om Halsen og kysser ham, Farvel, farvel Victor, raaber hun og Taarerne styrter ud af hendes Øjne. Han holder Resen, griber hendes Hænder, kysser dem heftigt. Nu raabes til ham. Vil De med. Han stirrer sølsomt paa hende og springer ombord. Hun vinker og vakler bort. Han staar og stirrer efter hende og kysser hendes Rese, medens Skibet svinger ud paa Havet.

3 Akt.

Text: Obersten og Oberstinden besøger deres Svigersøn, Fabrikejer
Gregor Raffn, som nu i 4 Aar har været gift med Lucca.

Raffns Dagligstue. 19 Billede. X X

De sidder sammen alle fire og taler om løst og fast ved et Glas Rhinskvind.
De tre, Obersten, Oberstinden og Raffn ere meget snakkesomme og muntre, Lucca fe-
søger efter bedste Evne at følge med, men ret som det er tier hun stille og
glider ligesom over i sin egen Verden. Obersten siger til Slut smilende: Naa
Lucca er Du i Dit drømmende Hjørne i Dag. Hun smiler, trækker paa Skuldrene
og snakker med, men man ser, at hun ikke er helt lykkelig. Hun har ogsaa i de
svundne Aar mistet sin Ungpigeagtighed. Hun er smuk, smukkere end før, men noget
underligt melankolsk er kommet over hende og noget hedt som fra berusende
Længsler og Drømme. Der kommer flere Besøg. En færdig Kammerherre med stift
Ansigt og Menecle. En berømt Mand med Ordensræset. Et Par Veninder og saa til
Slut kommer Kaptain Charlie. Fru Lucca hilser særdeles venligt paa ham. Og
lidt efter fortæller han hende, at han har faaet Brev fra Victor. Da bliver
hun opmærksom. Og lidt senere trækker hun ham til Side og beder ham gaa med
ind i Kabinettet.

20 Billede.

Kabinettet.

Der taler de ugenert, sammen. Og Charlie tager et Brev frem og viser hende. Han
læser: Sig saa til Frk. Lucca, at jeg aldrig i disse Aar har ~~for~~ glemt hende og
at jeg har gæst hendes Bese trefast. Sig hende, at jeg nu er en Mand og at jeg
beklager, at jeg traf hende, medens jeg endnu var en viljeløs Dreng. Naar jeg
en kort Tid vender tilbage, haaber jeg at faa Lev til at hilse paa hende. Paa
snarlig Gensyn. Din Ven Victor. Nu nævner Obersten sig i Døren. Charlie gemmer
Brevet. Obersten ind. Han truer smilende ad Charlie. Ingen Gavtyvestreger, Hr
Kaptain. De gaar alle tre ind til de andre.

21 Billede.

Dampskibsbryggen.

En stor Damper lægger til. Mange Passagerer myldrer om mellem hinanden. Blandt
dem, som øjensynlig venter, befinder sig Charlie. Han staar og ser spændt op
paa Dækket, hver endnu de ankomne færdes. Pludselig opklares hans Ansigt til
et stort Smil. Han vinker med den ene Haand i Luften. Et festligt Vink, som lo-
tede han en skummende Bekal. En Mand vinker igen. Det er Victor. Han

10. Aar ældre end sidst. De unge latsindige Træk er heriede. En Mand's Vilje ses. Treposelen har gjerdt ham selbrændt og han har faaet et spidst merkt Hagedang. Han baner sig Vej gennem Folkemængden hen med Charlie. De farer hinanden en Halsen. Ser paa hinanden, alverlig og længe som vilde de undersøge, om den anden var den samme som før. Endelig følges de ad. Victor giver en Drager Besked. De to Venner tager en Vogn og kører bort.

Text: Næste Dag.

22. Billede.
En Gade.

Victor og Charlie kommer samtalede Arm i Arm. Imod dem kommer Fru Lucca og hendes Mand. Hun synes ikke at bemærke det, men ser pludselig op og kender Charlie. Hilser. Smiler. Saa ser hun hans Følgesvend og hun studser, blegner, farer sammen et Nu, men samler sig til en Verdensdames høflige Hilsen. Hendes Mand marker intet. Han hilser hjerteligt paa Charlie, men som greben af en ilde dult Lyst stirrer Fru Lucca paa Victor og hun siger varmt. Tank, er det Dem Victor. Velkommen. Tusinde Gange Velkommen. Saa bliver hendes Mand presenteret. Han er meget med Victor. De følges ad alle fire. Fru Lucca gaar ind et Øjeblik med Charlie. Fabrikejeren samtaler interesseret med Victor. De tager snart efter Afsked. Lucca giver Victor et sælsomt Øjekast.

Victors Værelse.

23. Billede.

Det er udstyret med bregede Tæpper og oksetiske Vaaben grusomme spidse Spyd og Pile og Skjold og Skind af Tigere og Leoparder. Victors Bey, en Negergut, kommer ind med Brød og The paa en Bakke. Victor taler med ham og spejler med ham. Beyen smiler glad og viser en hel Bakke hvide Tænder. Pludselig lytter han, farer ud og kommer tilbage med et Brev. Victor aabner Brevet og læser: Fabrikejer Greger Raffn og Frue har herved den Ære at indbyde Hr. Kaptain Victor til Soupe Tirsdag d. 26 Maj. Victor falder et Øjeblik i Tanker, rynker Panden og ryster paa Hovedet: Nej jeg gaar ikke. Men pludselig holder han Kenvæluten op for Lyset og ser, at der ligger et Visitkort deri. Han tager det ud og læser: Fru Lucca Raffn. født Tillier. Det vilde glæde mig, om De kom. Victor sidder længe og tænker. Underlige Minder stiger frem for ham. Han tager en rask Beslutning. Han finder Pen, Papir og Blæk. Skriver: Hr Fabrikejer Greger Raffn og Frue. Jeg modtager med Tak Deres venlige Indbydelse. Det vil være mig en Glæde at komme. Deres arb. Vid er. Han giver Beyen Brevet til Besærgelse.

11.

Beyen gaar. Idetsamme kommer Charlie ind. Han ser de to Kert. Han ser spørgende paa Victor. Tager Du imod Indbydelsen. Victor nikker alverligt. Charlie ryster paa Hovedet.

24 Billede.

Hos Raffn.

Der er stor Fest hos Raffn. Galla klædte Gæster. Almindelig Konversation. Victor og Lucca søger stadig hinanden med Øjnene, men ustandselig er der en eller anden, der hindrer dem i at komme sammen. Endelig lykkes det. Victor gaar ind i et Kabinet. I Døren vender han sig og sender Lucca et Blik. Hun forstaar og gaar efter ham.

25 Billede.

Kabinet.

De sætter sig. Der er noget urelig over dem begge. Hos Fru Lucca brydes Fryd og Angstelse. Se her er Livet - hun har ventet paa. De taler sammen. Pludselig kommer han til at se hende lige i hendes Øjne. Hun gyser, ser bønligt paa ham, ser dernæst bort. Han griber stille og bønligt hendes Haand. Herregud, Lucca, siger han. Lad mig dog faa se Dig i dine Øjne. Og atter løfter hun sine Øjne og ser paa ham. Nu er hendes Øjne hvide men frejdige. De nærmer sig hinanden meget stærkt, da Charlie idetsamme træder ind, tæt efter ham Raffn og flere af Gæsterne samt en Tjener med Champagne. Og Raffn holder i korte anslaaende Ord en Tale for Kaptajn Victor, som takker. Fru Lucca ser ham ind i Øjnene. Hendes Mand ser det, studser et Nu, smiler forbløffet men lader som Intet. Drikker et privat Glas sammen med Victor.

26 Billede.

Victors Værelse.

Han sidder og læser og gør Notater. Hans Bey gaar om og ordner alt i Stuen. Pludselig ringer det. Beyen griner, gaar ud og lukker op og kommer tilbage med et Kert. Victor tager det. Ser paa det og farer ud. Kommer ind igen og aabner Døren nervøst men ærbødigt for Lucca. Victor giver Beyen Besked. Denne farer ud og kommer strax tilbage med en Bakke med Vin og Glas. Fru Lucca ser sig om og lader som om Værelsets Udstyr interesserer hende. Han viser hende rundt og hun gruer for flere af Vaabnene. Saa sætter de sig. Han skænker Vin og de drikker. Idet de drikker mødes deres Øjne i et langt sugende Blik. Derpaa taler de lidt genert sammen. Hun tør næppe løfte sine Øjne, for løfter hun dem, fanger han dem ind, begerlig og brutalt. De drikker paa ny. Og helt til Glasset er tomt stirrer de hinanden ind i Øjnene og deres Blik er sugende

12.

og tørstigt. Pludselig rejser han sig og gaar hen til et af sine Gemmer og tager frem en presset Rose og viser hende den. Hun smiler og ser spørgende paa ham. Han nikker. Ja-det er Rosen, de gav mig. De ser atter paa hinanden, og pludselig overvælder længslen dem. De mange Aars Savn har længe brændt dem begge. De sterner sammen i et rasende Favntag.

27. Billede.

Hos Raffn.

Lucca sidder i sin Salen og keder sig midt i al sin Lüksus. Hun stirrer langt hen før sig. Hendes Mand kommer ind. Han hilser venligt, gaar hen til hende og taler med hende. Hun prøver paa at være venlig og svare ham efter bedste Evne. Men da han vil kysse hende, er det som noget hos hende presterer. Næsten uvillkaarligt vender hun sig bort med et uvilligt Udtryk i Ansigtet. Han ser forundret paa hende. Han begriber det ikke. Hans Pande rynker sig. Hvad mener Du, spørger han. Hun svarer ham ikke. Den pinlige Situation afbrydes ved, at en Tjener kommer ind med et Kert. Raffn ser paa Kertet og trækker Brynene i Vejret. Giver det til sin Hustru. Er vi hjemme før ham? Hun nikker. Raffn nikker til Tjeneren. Denne gaar. Aabner strax efter Døren for Victor. Han kommer ind og bliver vel modtaget. Greger ringer. Tjeneren bringer Frugt og Vin. Greger byder sin Gæst Cigar-sin Frue Cigaret. Han taler mersomt og ugenert. Omsider ser han paa sit Ur. He-jeg sidder her og gløkker Tiden siger han-jeg skal paa Børsen. Han ringer og giver Besked om Bilen. Victor vil rejse sig. Nej-bliv De endelig siddende. Victor ser paa Lucca. Hastigt og umærkeligt ryster hun paa Hovedet. Victor forstaar og tager Afsked med hende. Han og Greger gaar sammen.

28. Billede.

Udenfor Huset.

Bilen holder. Greger og Victor ud. Op i Bilen. Kører bort.

29. Billede.

Udenfor Victors Hus.

Bilen kommer. Victor stiger ud. Afsked med Raffn. Bilen kører igen.

30. Billede.

Kabinettet.

Lucca sidder og skriver et Brev. Nu og da stirrer hun fraværende op. Skriver saa igen. Hun ser saa ivrig beskaftiget med dette Brev, at hun ikke ser, at Pertieren glider tilside, og hendes Mand kommer ind. Han ser paa hende med mistænksomme, sammenknebne Øjne. Han kommer nærmere. Hun ser op. bliver ham væk.

farer sammen, prøver dog paa at beholde sin Fatning. Nikker venligt til ham og skriver religiøst videre. Men omend han gør flere Smig omkring paa Gulvet, kommer han dog bestandigt nærmere. Hun er tilsyneladende religiøs, men pines dog, der hun sidder. Om sider er han kommen saa nær, at han ikke er mange Skridt fra hende. Han lader som intet og snakker med hende. Men han ser paa hendes Brev, omend elakværdig og tilsyneladende umistænksomt. Hun blegner. Hun ved ikke sine levende Raad. Nu ringer det. Han vender sig og kigger ud i Gangen. Imedens river hun Brevet i Stykker og farer hen og putter det i Kaminen. Men netop, som hun har gjerdt det, kommer Marien tilbage. Han ser hver fra hun kommer lader som intet. Leende fører han hendes Moder ind. Se, her er Mama, siger han. Han er i det hele meget spirituel og fernøjelig. Se. Mama henter dig til en Spadsere-tur. Det vil kvikke dig op. Lucca er bleg og nervøs, men hun forsøger at være naturlig og jævn. Og hendes Mand er meget chevarensk og ivrig. Han henter hendes Kaabe og Hat under Spøg og Latter. Endelig gaar Lucca og Moderen. Taffn følger dem til Døren og vinker smilende efter dem. Han staar en Stund og ser efter dem. Saa vender han sig og hans Ansigt har undergaaet en forfærdelig Forvandling. Hans Blikke er flakkende, hans Arme hænger slappe ned, men hans Hænder knytter sig om sider. Han nærmer sig Kaminen, han ser derind, han griber derind efter noget. Han faar fat i en Del Stumper af et sønderflængt Brev. Han beser dem og forsøger at fange de Ord, de indeholder. Hvad han ser, synes at opflamme ham til at faa alt at vide. Han lægger sig paa alle fire, graver ivrigt i Kaminen, som en Gerrig, der søger Guld. De Stumper han fremdeles finde frem synes at gyde Olie i Ilden. Han tager alle Stumperne hen paa et Bord og her graver og ordner han og lægger til Rette. Vanvittig og ulykkelig stirrer han paa de fundne Stumper. Han berører sine Øjne ind i disse Strimlers Hemmelig heder.....se nu aner han vist sammenhængen, thi han løfter Hevedet og skriger fjellet af afmægtigt Raseri. Og atter graver han og lægger til Rette. Se den Strimmel passer der, og den Stump passer der. He-he-se her har vi to Ord, som maa derhen. Og det Ord passer der. Han stirrer, han skælver, en kold Sved dækker hans Pande. Den elegante Verdensmand er paa fåa Minuter forvandlet til et Galleshuslen. Han ordner og ordner og lægger sammen og trækker far og ordner atter. Men hans Læber brænder og hans Hænder ryster i Feber. Brevet.

Elskede Victor. Jeg længes. Mit Blod brænder efter Dig. Lad os mødes igen. Kun naar Du favner mig, blusser mit Liv. Ellers er mit Liv en langsom Død. Jeg længes. Han sidder og stirrer efter at have læst Brevet. Han synker først hen og hans Ansigt bliver Aske. Saa bryder et Had langsomt igennem. Et ødende gørfærdeligt Had. Det breder sig og stivner til Slut, saa hele Ansigtet beherskes af det ene: Had og Havntørst. 31 Billede.

Victors Værelse.

Han ligger paa Divanen, da Heyen kommer ind med et Brev. Han bryder og læser. Har De Lyst til en lille Udflugt med min Kone og mig da klokken 12. Greger Raffn. Victor læser færbuset Brevet og ser paa Uret. Springer op og gør sig i Stand. Gaar. 32 Billede.

Hos Raffn.

Raffn modtager selv Victor. Naar ingen iagttager ham, ser han nervøs og mager ud. Hans Mund dirrer og hans Øjne flakker. Men naar han taler til nogen, og naar han ved sig iagttaget, er han tilsyneladende i brillant Humør. Han snakker overstrømmende venligt med Victor, tvinger ham ned i en Stol, gaar rundt og banker paa et Par Døre og raaber paa Lucca. Finder hende endelig, straalende af Lykke herover, beder hende komme ind. Hun kommer. Hilser færbuset, lidt urelig paa Kaptainen, ser dulgt paa sin Mand. Men Raffn holder sit gode Humør vedlige. Hans Selvbeherskelse er overordentlig, og det lykkes ham at berolige de to. Et Glas Champagne rekvirerer han. Den kommer. Han hilser festligt paa dem. De er ved at blive trygge. Nu foreslaar Raffn en Køretur. Tjeneren faar Ordre. Raffn skænker paany. Han klinker med Kaptainen, drikker en Skaal med sin Frue. Gaar hen og tager nogle Roser af en Vase, og giver sin Frue dem paa en næsten højtidelig Maade. De bryder op. 33 Billede.

Udenfor Villan.

Alle tre kommer ud. Raffn beder Victor og Fruen tage Plads i Bilen, siger til Chaufføren, at han selv vil køre. Chaufføren kan blive hjemme. Han sætter sig ved Rattet. De kører. 34 Billede.

Paa Vejen.

Bilen kører jævnt og støt. Victor og Lucca taler auntert sammen. Af og til vender Raffn sig og kaster en Bemærkning ind i Samtalen. Men nu øges Farten. Det gaar rygende. Victor og Lucca synes omdru, det er mærkeligt og løb af den

10.
everdrevne Fart. Men Parten øges og øges. Folk flygter rædselslagne og truer
efter den rasende Mand. Og nu synes Victor og Lucca ikke det af nærseent mere.
En end Anelse skyder op i dem. En hemmelig Angst, et bange Spørgsmaal. Hver be-
rer dette hen? Flere Gange raaber Lucca: Greger, Greger hvad gør Du. Ikke køre
saa fert. Greger stands. Stands. Men Raffn hører ikke. Farten øges til det van-
vittige. Da skriger endelig Victor ogsaa: Er de gal Mand? De kører os jo i De-
den. Stands. Da vender pludselig Raffn Ansigtet mod dem. Og han ler. Haanler mod
dem, og al Had og Forbandelse hyler i denne Latter: Ja, vist, jeg kører os alle
i Døden. Da farer Victor op, rasende og færvivlet, og han kaster sig over Raffn
og griber ham om Halsen. Raffn vender sig. En voldsom Kamp opstaar. Bilen farer
videre med rasende Fart og tårner endelig med en Træstamme ved Vejen og
splintres.

35 Billede.

Ved Træet.

Resten af den splintrede Bil ses. Og med-Stammen er Raffn slynget. Han ligger
livløs, blodbestænket. Ved hans Side ligger Victor livløs. Der samler sig Folk.
De ser de døde, og de taler sammen, disputerer om, hvad de skal gøre. Der sen-
des Bud efter en Læge. Han kommer. Undersøger Raffn og Victor. De er begge døde.
Undersøger Lucca, bliver opmærksom. Pulsen slaar. Han aabner Tasken. Tager Dra-
ber frem. Hælder dem i hende. Hun rører sig. Hun kommer til sig selv. Den Af-
mægt hun har været i, fortager sig hurtigt. Hun aabner Øjnene, rejser sig. Læge
bader hendes Tindinger. Hun gyser-ser sig om, stirrer paa Lægen med store Øjne
hvad er dog dette? Hver jeg? Pludselig faar hun Øje paa de to Døde. Der gaar
ligesom en Tid, før hun begynder at fatte denne Rædsel. Men da er det et Nu,
som Afsindet skal faa Mægt over hende. Hun rejser sig halvt-hun stirrer paa
dem-hun river i dem og stirrer paa Lægen. Døde, Døde, skriger hun. Saa kryber hu
ligesom sammen, skjuler Hovedet i sine Hænder. Forfærdet og færvivlet vil hu
ikke se Lyset mere

36 Billede.

I et Klostres Kapel.

Man ser et Kors paa et stort Alter. Foran og omkring i en Halvcirkel findes
et Knæfald. Natmere Altret findes en Bedeskammel og her knæler en mager exa-
tatisk udseende Præst. Han rejser sig ensider, mumlende Bønner. I den ene Haand
holder han Bønnebegen, hveri han læser. En sortklædt Kvinde kommer langsemt
gaaende mod Alterets Knæfald. Det er Lucca. Præsten nærmer sig hende. Hun knæ-
ler ned foran ham. Præsten mumler Bønner og lægger Haanden paa hendes Hende.

Hun bøjer sit Hoved som i Ben. Nu nærmer sig en Del sertiøklædte Kvinder, og de to forreste bærer i begge Hænder et langt sort Slør. Langsamt nærmer de sig med Sløret i Hænderne. Præsten ses nu henvende tre Spørgsmaal til Lucca. Denne nikker tyst, mens Sjælene straalere i hendes blege Ansigt. Saa hæver Præsten hænde og velsignende sine Hænder. Den forreste Søster lægger stille Sløret over Luccas Hoved. Dette Slør er tæt som Klæde og skjuler hendes Ansigt. Hun bøjer sit Hoved som til Ben. Og Præsten og Søstrene beder.